

แผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕)

งานนโยบายและแผน
องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย
อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

คำนำ

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย จัดทำขึ้นตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่นให้มีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด และกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดขอนแก่น ซึ่งกำหนดระยะเวลาของแผนพัฒนาไว้สี่ปี เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เป็นไปตามระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดและมีความสอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ในกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น เพื่อนำไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย และการขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่น

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เป็นแผนที่ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการพัฒนาของประชาคมท้องถิ่นในเขตตำบลแวงน้อย โดยได้นำเสนอความต้องการพัฒนาของประชาคมมาบรรจุไว้ในแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) และพิจารณาถึงความสอดคล้องของแผนพัฒนากับสถานะทางการคลัง และทรัพยากรในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ด้วยการจัดเรียงลำดับความสำคัญ ซึ่งแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) จะประกอบด้วยโครงการที่องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ดำเนินการเอง และโครงการที่องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย อุดหนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินการตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนดไว้ รวมถึงโครงการประสานแผนขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยเพื่อเสนอขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่น โดยแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) ดังกล่าว นายกององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ได้เสนอ “ร่าง” แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕) ต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว ในคราวการประชุมสภาฯ สมัยวิสามัญ สมัยที่ ๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย
มิถุนายน ๒๕๖๒

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน	
๑. ด้านกายภาพ	๑ - ๔
๒. ด้านการเมือง/การปกครอง	๔ - ๕
๓. ประชากร	๖ - ๑๓
๔. สภาพทางสังคม	๑๓ - ๑๔
๕. ระบบบริการพื้นฐาน	๑๕
๖. ระบบเศรษฐกิจ	๑๖
๗. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม	๑๖ - ๑๗
๘. ทรัพยากรธรรมชาติ	๑๗
๙. ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบล	๑๗ - ๒๐
ส่วนที่ ๒ ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	
๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค	๒๑ - ๕๕
๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๕๕ - ๖๒
๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น	๖๒ - ๖๕
ส่วนที่ ๓ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ	
๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน	๖๖ - ๖๗
๒. บัญชีโครงการพัฒนาท้องถิ่น	
แบบ ผ.๐๑ บัญชีสรุปโครงการพัฒนา	๖๘ - ๖๙
แบบ ผ.๐๒ รายละเอียดโครงการพัฒนา	๗๐ - ๑๐๙
แบบ ผ.๐๒/๑ รายละเอียดโครงการสำหรับโครงการที่เกินศักยภาพของ อบต.	๑๑๐
แบบ ผ.๐๓ บัญชีครุภัณฑ์	๑๑๑ - ๑๑๕
ส่วนที่ ๔ การติดตามและประเมินผล	
๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์	๑๑๖ - ๑๑๙
๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ	๑๒๐ - ๑๒๔
๓. สรุปผลการพัฒนา	๑๒๕
๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต	๑๒๖

ส่วนที่ ๑
สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

ประวัติความเป็นมา เดิมเป็นหมู่บ้านเล็กๆ พ.ศ.๒๔๔๑ กระทรวงมหาดไทยยกฐานะขึ้นเป็นตำบล ขึ้นกับอำเภอพล พ.ศ.๒๕๔๑ เดือนมิถุนายน ตำบลแวงน้อยเป็นกิ่งอำเภอแวงน้อย พ.ศ.๒๕๑๘ วันที่ ๘ สิงหาคม ยกฐานะเป็นอำเภอแวงน้อย มีที่ทำการอำเภอแวงน้อย ตั้งอยู่ หมู่ที่ ๑๒ ปัจจุบันตำบลแวงน้อย มี ๑๓ หมู่บ้าน อยู่ในเขตเทศบาลจำนวน ๓ หมู่บ้าน และอยู่ในเขต อบต.จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน ประชากรส่วนใหญ่ เป็นไทยอีสาน นับถือศาสนาพุทธ ความเป็นมาที่ได้ชื่อว่า “แวงน้อย” เพราะเมื่อสมัยก่อนมีต้นไม้ที่ชื่อว่า “ต้นแวง” ขึ้นอยู่จำนวนมากจนกลายเป็นที่อาศัยของนกนานาพันธุ์ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งพืชพรรณต่างๆจนกลายมาเป็นเอกลักษณ์ เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีความผูกพันและความภาคภูมิใจ กับชื่อนี้มานานจึงไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนชื่อเป็นอย่างอื่น “บ้านแวงน้อย” หมู่ที่ ๑ จึงเป็นชื่อตำบลแวงน้อยถึงปัจจุบัน

ตำบลแวงน้อย เป็นตำบล ๑ ใน ๕ ตำบลของอำเภอแวงน้อย ปัจจุบันแบ่งการปกครองออกเป็น ๑๓ หมู่บ้าน และได้รับการยกฐานะจากสภาตำบลแวงน้อย เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๙ ได้ปรับขนาดจากองค์การบริหารส่วนตำบล จากขนาดเล็กเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ขนาดกลาง เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๓

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย

ที่ตั้ง ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ตั้งอยู่ ณ หมู่ที่ ๔ บ้านกุดรุ โดยตั้งอยู่ริมถนนทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๖๕ สายเมืองพล – ชัยภูมิ กม.ที่ ๑๖ ห่างจากที่ว่าการอำเภอแวงน้อย มาทางด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ระยะทางประมาณ ๖ กิโลเมตร และอยู่ห่างจากอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น มาทางทิศใต้ระยะทางประมาณ ๙๒ กิโลเมตร โดยมีพื้นที่และเขตติดต่อกับเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใกล้เคียง ดังนี้

พื้นที่ มีเนื้อที่ทั้งหมด ๒๔,๘๖๒ ไร่ (๓๙.๗๘ ตารางกิโลเมตร) คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๖๐ ของพื้นที่ทั้งหมด มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง น้อยกว่า ๑๘๐-๒๐๐ เมตร สภาพพื้นที่เป็นที่ราบและที่ดอน

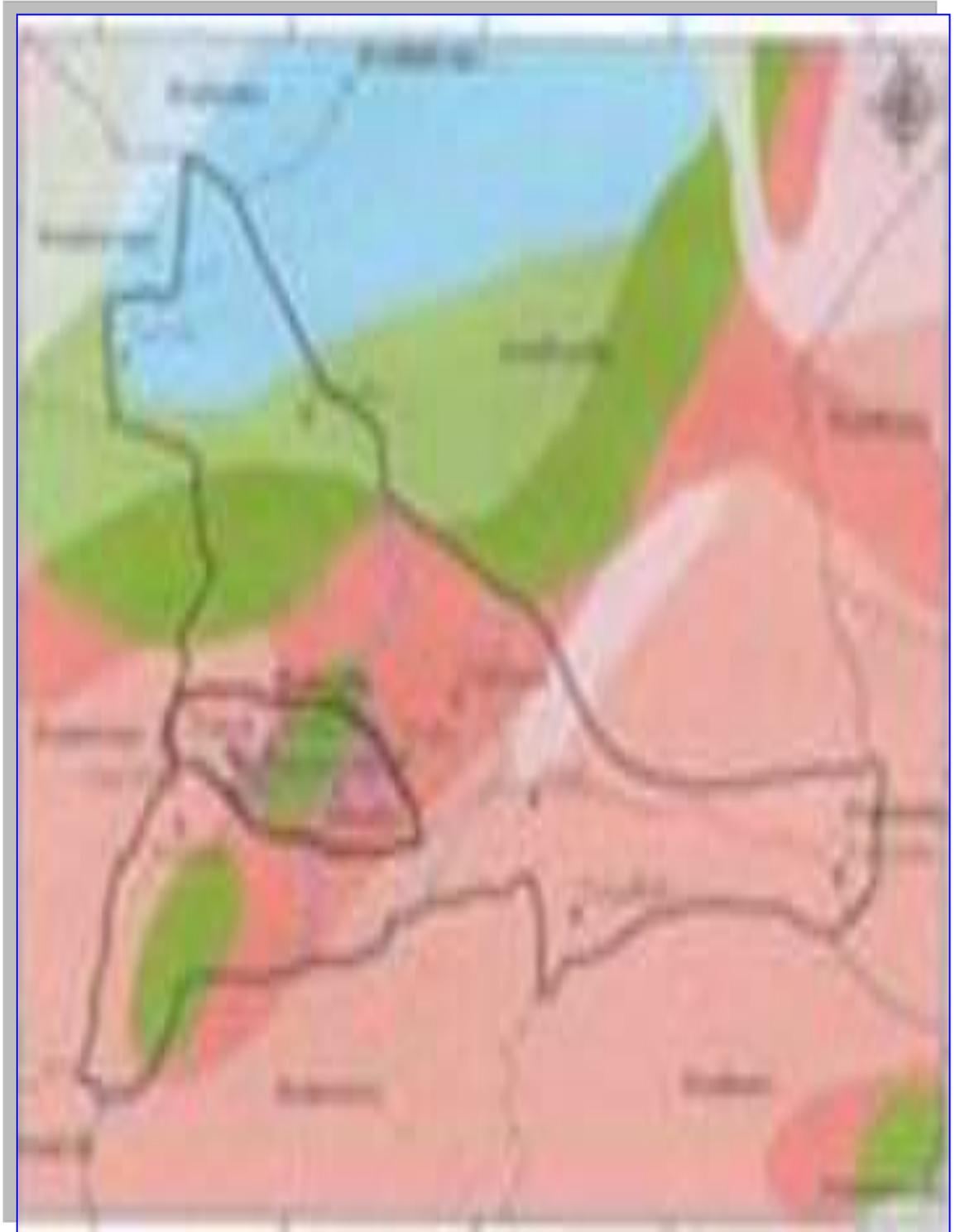
ทิศเหนือ ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลก้านเหลือง อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

ทิศใต้ ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลทางขวาง อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลลอมคอม และองค์การบริหารส่วนตำบลโคกสง่า อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลละหานนา และองค์การบริหารส่วนตำบลท่านางแนว อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

แผนที่ตำบลเวียงน้อย

เนื้อที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย

องค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย มีพื้นที่ตำบลตามประกาศกระทรวงมหาดไทยโดยประมาณ ๒๔,๘๖๒ ไร่ หรือ ๓๙.๗๘ ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๔๒ ของพื้นที่ทั้งหมดของอำเภอแว้งน้อย และมีพื้นที่สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางน้อยกว่า ๑๘๐ - ๒๐๐ เมตร โดยมีเนื้อที่แยกเป็นรายหมู่บ้านดังนี้

หมู่ที่	บ้าน	เนื้อที่ (ไร่)	อันดับที่	หมายเหตุ
๑	แว้งน้อย	๒,๐๑๐	๖	
๒	ดอนหัน	๒,๒๑๒	๕	
๓	หนองแวม ๑	๒,๒๔๓	๓	
๔	กุฎริ	๒,๙๒๗	๑	
๕	อีโล	๑,๘๖๕	๘	
๖	โคกสี	๑,๖๐๕	๑๐	
๗	หนองหอย	๑,๘๒๙	๙	
๘	ป่าเป้ง	๒,๒๒๔	๔	
๙	โนนศิลา	๒,๔๔๖	๒	
๑๐	นาจาน	๑,๔๑๑	๑๑	
๑๑	โนนขี้เหล็ก	๙๗๘	๑๓	
๑๒	ศรีเมือง	๑,๑๒๐	๑๒	
๑๓	หนองแวม ๒	๑,๙๙๒	๗	

การใช้ที่ดินในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย

ลำดับที่	ประเภทการใช้ที่ดิน	พื้นที่(ไร่)	ร้อยละ
๑	ทำนา	๒๑,๖๒๔	๘๖.๙๗
๒	ป่าผลัดใบ	๗๙๐	๓.๑๗
๓	ปลูกพืชไร่	๖๐๘	๒.๔๔
๔	สถานที่ราชการและสถาบันต่างๆ	๙๕	๐.๓๘
๕	ที่ตั้งหมู่บ้าน/ชุมชน	๑,๒๑๓	๔.๘๗
๖	ทุ่งหญ้าสลับป่าเสื่อมโทรม	๒๖๐	๑.๐๔
๗	พื้นที่เก็บกักน้ำ ห้วย,หนอง,คลอง,บึง ต่างๆ	๒๗๒	๑.๐๙
รวม		๒๔,๘๖๒	๑๐๐

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศขององค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย

องค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย มีสภาพพื้นที่และลักษณะภูมิประเทศของตำบลส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบและพื้นที่ดอน

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะอากาศมีลักษณะร้อนชื้น อากาศเปลี่ยนแปลงไปตามฤดู ซึ่งมี ๓ ฤดู ดังนี้

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนกุมภาพันธ์ไปจนถึงกลางเดือน พฤษภาคม อากาศร้อนและแห้งแล้ง บางครั้งอาจมีอากาศเย็น บางครั้งเกิดพายุฝนฟ้าคะนองและลมกระโชกแรงหรืออาจมีลูกเห็บตกก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนทุกปี เรียกว่า “พายุฤดูร้อน”

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม ฝนตกมากในช่วงเดือน พฤษภาคม - ตุลาคม แต่อาจเกิด “ช่วงฝนทิ้ง” ซึ่งอาจนานประมาณ ๑ - ๒ สัปดาห์หรือบางปีอาจเกิดขึ้นรุนแรงและมีฝนน้อยนานนับเดือน ในเดือนกรกฎาคม

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ ในช่วงกลางเดือนตุลาคมนานราว ๑-๒ สัปดาห์ เป็นช่วงเปลี่ยนฤดูจากฤดูฝนเป็นฤดูหนาว อากาศแปรปรวนไม่แน่นอน อาจเริ่มมีอากาศเย็นหรืออาจยังมีฝนฟ้าคะนอง

๑.๔ ลักษณะของดิน

ลักษณะดินโดยทั่วไปโดยส่วนมากเป็นดินร่วนปนทราย / ดินลูกรังและดินเหนียวเป็นส่วนน้อย

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

มีแหล่งน้ำที่ใช้สำหรับ อุปโภค-บริโภค เป็นแหล่งน้ำที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยทางองค์การบริหารส่วนตำบลได้ดำเนินการก่อสร้างขึ้นใหม่ และปรับปรุง/ซ่อมแซม เพื่อให้เพียงพอกับการอุปโภคและบริโภคของประชาชน ดังนี้

๑. ระบบประปา	จำนวน	๑๔ แห่ง
๒. บ่อบาดาล	จำนวน	๒๗ แห่ง
๓. สระน้ำ	จำนวน	๒๔ แห่ง
๔. ฝาย	จำนวน	๑๘ แห่ง
๕. ห้วย/คลอง	จำนวน	๒๐ แห่ง

๒. ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีการแบ่งเขตการปกครองออกทั้งหมดเป็น ๑๓ หมู่บ้าน แบ่งเป็นหมู่บ้านที่อยู่ในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เต็มพื้นที่จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน ได้แก่

หมู่ที่ ๒	บ้านดอนหัน	หมู่ที่ ๓	บ้านหนองแรม ๑
หมู่ที่ ๔	บ้านกุดรู	หมู่ที่ ๕	บ้านอีโล
หมู่ที่ ๗	บ้านหนองหอย	หมู่ที่ ๘	บ้านป่าเป้ง
หมู่ที่ ๙	บ้านโนนศิลา	หมู่ที่ ๑๐	บ้านนาจาน
หมู่ที่ ๑๑	บ้านโนนชีเหล็ก	หมู่ที่ ๑๓	บ้านหนองแรม ๒

และหมู่บ้านที่อยู่ในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย บางส่วนจำนวน ๓ หมู่บ้าน ได้แก่

หมู่ที่ ๑	บ้านแวงน้อย
หมู่ที่ ๖	บ้านโคกสี
หมู่ที่ ๑๒	บ้านศรีเมือง

เขตพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีอาณาเขตพื้นที่การปกครองตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๒ คลอบคลุมพื้นที่ ดังนี้

ทิศเหนือ มีอาณาเขต ติดต่อกับ ตำบลก้านเหลือง อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจาก กิ่งกลางลำห้วยยางบง บริเวณตัดกับกิ่งกลางถนนสายบ้านป่าเป้ง บ้านหนองหญ้าขาว บริเวณพิกัด TC ๒๑๗๕๓๔ ไปทางทิศตะวันออกตามกิ่งกลางลำห้วยยางบง ถึงกิ่งกลางถนนสายบ้านน้ำซับ - บ้านโคกใหญ่ บริเวณพิกัด TC ๒๓๔๕๓๕ ไปตามกิ่งกลางถนนสายบ้านน้ำซับ-บ้านโคกใหญ่ ถึงกิ่งกลางลำห้วยอีโล บริเวณพิกัด TC ๒๔๗๕๓๒ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ตามแนวกิ่งกลางลำห้วยอีโล ถึงริมถนนเข้าบ้านโนนศิลา ทางทิศตะวันออกบริเวณพิกัด TC ๒๕๑๕๒๖ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือตามแนวริมถนนสายบ้านโนนศิลา -บ้านหนองสองห้องด้านตะวันออกบรรจบกับถนนเข้าบ้านหนองแรม บริเวณพิกัด TC ๒๗๐๕๑๘ ไปทางทิศใต้ตามแนวริมถนน เข้าบ้านหนองแรมทางทิศตะวันออก บรรจบกับถนนเข้าบ้านกุดรู บริเวณพิกัด TC ๒๗๐๕๔๗ ไปทางทิศ

ตะวันออกตามแนวริมถนนสายบ้านหนองแวม-บ้านกุดรู ถึงหลักเขตตำบลหลักที่ ๓ ริมถนนสาย บ้านหนองแวม-บ้านกุดรูด้านตะวันออก (ห่างจากบ้านกุดรูประมาณ ๑ กิโลเมตร ห่างจุดตัดระหว่างถนนสายบ้านหนองแวม

- บ้านกุดรู กับ ลำห้วยโสกกระลาด ประมาณ ๐.๘ กิโลเมตร) บริเวณพิกัด TC ๒๘๕๔๙๓ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านทุ่งนาถึงหลักเขตตำบลหลักที่ ๒ ริมถนนสายบ้านบะแหบ-บ้านกุดรู(สายเก่า) ไปทางทิศตะวันออกผ่านทุ่งนาถึงหลักเขตตำบลหลักที่ ๑ ริมทางเกวียนสายบ้านบะแหบ-ถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) ทางทิศตะวันออก (บริเวณซึ่งห่างจากจุดบรรจบระหว่างทางเกวียนสายบ้านบะแหบ-ถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) กับถนนสายบ้านบะแหบ-บ้านลอมคอม ประมาณ ๑ กิโลเมตร บรรจบระหว่างทางเกวียนกับถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) ประมาณ ๐.๗ กิโลเมตร) บริเวณพิกัด TC ๓๑๕๔๘๓ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ผ่านทุ่งนาถึงกึ่งกลางถนนสายบ้านบะแหบ - บ้านลอมคอม บริเวณหนองเก่า (คูหนองทางทิศใต้กับคูหนองทางทิศตะวันออกบรรจบกัน) บริเวณพิกัด TC ๓๒๓๔๙๐ ไปทางทิศตะวันออกตามแนวกึ่งกลางถนนสายบ้านบะแหบ-บ้านลอมคอม สิ้นสุดที่กึ่งกลางถนนเข้าบ้านหนองหอย บริเวณพิกัด TC ๓๓๔๔๙๓ รวมระยะทางด้านทิศเหนือประมาณ ๑๗ กิโลเมตร

ทิศตะวันออก มีอาณาเขต ติดต่อกับ ตำบลลอมคอม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกึ่งกลางถนนเข้าบ้านหนองหอย บริเวณตัดกึ่งกลางถนนสายบ้านบะแหบ-บ้านลอมคอม บริเวณพิกัด TC ๓๓๔๔๙๓ ไปทางทิศใต้ตามแนวกึ่งกลางถนนเข้าบ้านหนองหอย ถึงกึ่งกลางถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) บริเวณพิกัด TC ๓๓๑๔๗๐ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ตามกึ่งกลางถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) สิ้นสุดที่กึ่งกลางถนนเข้าบ้านคูขาด บริเวณพิกัด TC ๓๓๓๔๖๗ รวมระยะทางด้านทิศตะวันออกประมาณ ๓ กิโลเมตร

ทิศใต้ มีอาณาเขต ติดต่อกับ ตำบลทางขวาง อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกึ่งกลางถนนเข้าบ้านคูขาดตัดกับกึ่งกลางถนนทางหลวงหมายเลข ๒๐๖๕ (สายเมืองพล-ชัยภูมิ) บริเวณพิกัด TC ๓๓๓๔๖๗ ไปทางทิศตะวันตกตามแนวกึ่งกลางถนนเข้าบ้านคูขาดถึงกึ่งกลางถนนเข้าบ้านหนองหญ้าปล้อง บริเวณพิกัด TC ๓๐๐๔๖๕ ไปตามกึ่งกลางถนนเข้าบ้านหนองหญ้าปล้อง ถึงริมถนนสาย บ้านหนองไผ่-บ้านกุดรูทางทิศตะวันออกบริเวณพิกัด TC ๒๘๕๔๖๒ ไปทางทิศเหนือตามแนวริมถนนสาย บ้านหนองไผ่-บ้านกุดรูทางทิศตะวันออก ถึงกึ่งกลางลำห้วยกุดรู บริเวณพิกัด TC ๒๘๓๔๗๑ ไปทางทิศตะวันตก ตามแนวกึ่งกลางลำห้วยกุดรู ผ่านกึ่งกลางลำห้วยส้มป่อย บริเวณพิกัด TC ๒๑๖๔๔๘ สิ้นสุดที่กึ่งกลางลำห้วยทรายบริเวณพิกัด TC ๒๑๑๔๕๑ รวมระยะทางด้านทิศใต้ประมาณ ๙ กิโลเมตร

ทิศตะวันตก มีอาณาเขต ติดต่อกับ ตำบลละหานนา อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกึ่งกลางลำห้วยทราย บริเวณที่บรรจบกับกึ่งกลางลำห้วยกุดรู บริเวณพิกัด TC ๒๑๑๔๕๑ ไปทางทิศเหนือตามแนวกึ่งกลางลำห้วยทรายถึงกึ่งกลางถนนสายบ้านแวงน้อย-บ้านป่าเป้ง บริเวณพิกัด TC ๒๓๒๕๑๘ ไปตามแนวกึ่งกลางถนนสายบ้านแวงน้อย-บ้านป่าเป้ง-บ้านหนองหญ้าขาวถึงกึ่งกลางลำห้วยยางบง บริเวณพิกัด TC ๒๑๗๕๓๔ รวมระยะทางด้านทิศตะวันตก ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร

๒.๒ การเลือกตั้ง

จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง (ข้อมูลเมื่อวันที่ ๒๐ เดือนตุลาคม ๒๕๕๖)

- จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ๕,๐๖๔ คน
- จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ๕,๐๕๗ คน

จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง ครั้งล่าสุด (พ.ศ. ๒๕๕๖)

- จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ๓,๖๘๒ คน จากผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งสิ้น ๕,๐๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๗๐
- จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ๓,๖๗๙ คน จากผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งสิ้น ๕,๐๕๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๗๕

๓. ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร ในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

หมู่ที่	บ้าน	๒๕๖๐			๒๕๖๑			๒๕๖๒		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
๑	บ้านเวียงน้อย	๔๘	๒๗	๗๕	๕๐	๒๙	๗๙	๔๙	๒๙	๗๘
๒	บ้านดอนหัน	๔๒๑	๓๙๖	๘๑๗	๔๒๓	๓๙๕	๘๑๘	๔๒๔	๓๙๓	๘๑๗
๓	บ้านหนองแวม ๑	๓๔๑	๓๓๒	๖๗๓	๓๓๗	๓๓๐	๖๖๗	๓๓๔	๓๓๔	๖๖๘
๔	บ้านกุดรู	๕๗๘	๖๒๓	๑๒๐๑	๕๗๕	๖๑๘	๑,๑๙๓	๕๗๑	๖๑๙	๑,๑๙๐
๕	บ้านอีโล	๔๗๘	๔๗๙	๙๕๗	๔๘๐	๔๗๔	๙๕๔	๔๗๗	๔๗๙	๙๕๖
๖	บ้านโคกสี	๔๒	๓๕	๗๗	๔๕	๓๘	๘๓	๔๖	๓๗	๘๓
๗	บ้านหนองหอย	๒๔๓	๒๒๙	๔๗๒	๒๓๒	๒๓๑	๔๖๓	๒๓๒	๒๓๒	๔๖๔
๘	บ้านป่าเป้ง	๑๔๙	๑๕๖	๓๐๕	๑๔๙	๑๕๖	๓๐๕	๑๔๘	๑๕๗	๓๐๕
๙	บ้านโนนศิลา	๒๓๘	๒๒๖	๔๖๔	๒๔๐	๒๒๗	๔๖๗	๒๔๐	๒๒๗	๔๖๗
๑๐	บ้านนาจาน	๑๙๓	๒๑๐	๔๐๓	๑๘๒	๒๐๙	๓๙๑	๑๗๙	๒๑๑	๓๙๐
๑๑	บ้านโนนขี้เหล็ก	๖๕	๕๘	๑๒๓	๖๔	๕๕	๑๑๙	๖๒	๕๕	๑๑๗
๑๒	บ้านศรีเมือง	๒๔	๑๗	๔๑	๒๒	๑๘	๔๐	๒๑	๑๗	๓๘
๑๓	บ้านหนองแวม ๒	๕๔๖	๕๓๑	๑,๐๗๗	๕๓๙	๕๓๔	๑,๐๗๓	๕๓๔	๕๓๖	๑,๐๗๐
รวมทั้งสิ้น		๓,๓๖๖	๓,๓๑๙	๖,๖๘๕	๓,๓๓๘	๓,๓๑๔	๖,๖๕๒	๓,๓๑๗	๓,๓๒๖	๖,๖๔๓

ตารางแสดงจำนวนครัวเรือนของประชากรตำบลเวียงน้อย ประจำปี ๒๕๖๒ ทั้งสิ้น ๑,๙๔๒ ครัวเรือน

หมู่ที่	บ้าน	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒
๑	บ้านเวียงน้อย	๔๘	๕๐	๕๐
๒	บ้านดอนหัน	๒๑๔	๒๒๑	๒๒๔
๓	บ้านหนองแวม ๑	๑๗๘	๑๘๐	๑๘๑
๔	บ้านกุดรู	๓๗๒	๓๗๖	๓๗๘
๕	บ้านอีโล	๒๔๒	๒๔๓	๒๔๕
๖	บ้านโคกสี	๔๙	๕๑	๕๑
๗	บ้านหนองหอย	๑๒๒	๑๒๔	๑๒๔
๘	บ้านป่าเป้ง	๘๙	๘๙	๘๙
๙	บ้านโนนศิลา	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๒
๑๐	บ้านนาจาน	๑๑๔	๑๑๕	๑๑๕
๑๑	บ้านโนนขี้เหล็ก	๓๔	๓๔	๓๔
๑๒	บ้านศรีเมือง	๓๑	๓๑	๓๑
๑๓	บ้านหนองแวม ๒	๒๙๐	๒๙๒	๒๙๘
รวม		๑,๙๐๓	๑,๙๒๖	๑,๙๔๒

๓.๒ การจำแนกช่วงอายุ และจำนวนประชากร (สรุปข้อมูล สถิติประชากรจากทะเบียนบ้าน ปี ๒๕๖๒)

หมู่ที่ ๑ หมู่บ้านเวงน้อย ตำบลเวงน้อย อำเภอเวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๑ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๕๐ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	-	-
๑ ปีเต็ม - ๒ ปี	-	๑	๑
๓ ปีเต็ม - ๕ ปี	-	-	-
๖ ปีเต็ม - ๑๑ ปี	๑	๑	๒
๑๒ ปีเต็ม - ๑๔ ปี	๑	-	๑
๑๕ ปีเต็ม - ๑๗ ปี	๒	-	๒
๑๘ ปีเต็ม - ๒๕ ปี	๗	๓	๑๐
๒๖ ปีเต็ม - ๔๙ ปี	๒๑	๙	๓๐
๕๐ ปีเต็ม - ๖๐ ปีเต็ม	๘	๙	๑๗
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๙	๖	๑๕
รวม	๔๙	๒๙	๗๘

หมู่ ๒ บ้านดอนหัน ตำบลเวงน้อย อำเภอเวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๒๒๔ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๗	๔	๑๑
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๑๔	๑๑	๒๕
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๑๕	๑๔	๒๙
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๓๕	๒๗	๖๒
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๒๐	๑๕	๓๕
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๒๕	๒๓	๔๘
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๔๒	๔๗	๘๙
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๑๖๕	๑๔๘	๓๑๓
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๕๕	๕๖	๑๑๑
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๔๕	๔๘	๙๓
รวม	๔๒๓	๓๙๓	๘๑๖

หมู่ ๓ บ้านหนองแวม ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๑๘๑ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๑	๒	๓
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๖	๗	๑๓
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๑๓	๑๐	๒๓
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๑๙	๒๗	๔๖
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๑๕	๕	๒๐
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๑๖	๑๐	๒๖
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๒๙	๓๐	๕๙
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๑๒๖	๑๑๕	๒๔๑
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๔๔	๕๗	๑๐๑
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๖๕	๗๑	๑๓๖
รวม	๓๓๔	๓๓๔	๖๖๘

หมู่ ๔ บ้านกุดรู ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๓๗๘ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๕	๓	๘
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๘	๘	๑๖
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๑๓	๑๗	๓๐
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๓๔	๔๑	๗๕
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๒๔	๒๖	๕๐
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๑๓	๑๐	๒๓
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๖๓	๖๗	๑๓๐
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๒๑๐	๒๒๓	๔๓๓
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๑๐๑	๘๖	๑๘๗
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๑๐๐	๑๓๘	๒๓๘
รวม	๕๗๑	๖๑๙	๑,๑๙๐

หมู่ ๕ บ้านอีโล ตำบลเวงน้อย อำเภอเวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๒๔๕ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๒	๓	๕
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๑๐	๗	๑๗
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๑๓	๑๕	๒๘
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๓๓	๓๗	๗๐
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๑๒	๒๔	๓๖
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๒๐	๑๗	๓๗
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๖๓	๕๐	๑๑๓
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๑๖๒	๑๖๑	๓๒๓
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๘๘	๘๑	๑๖๙
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๗๔	๘๔	๑๕๘
รวม	๔๗๗	๔๗๙	๙๕๖

หมู่ ๖ บ้านโคกสี ตำบลเวงน้อย อำเภอเวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๕๑ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	-	๐
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๑	๑	๒
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๓	๐	๓
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๑	๒	๓
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๒	๐	๒
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	-	๑	๑
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๑	๑	๒
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๒๒	๒๐	๔๒
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๙	๙	๑๘
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๗	๓	๑๐
รวม	๔๖	๓๗	๘๓

หมู่ ๗ บ้านหนองหอย ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๑๒๔ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๒	๕	๗
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๔	๕	๙
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๔	๘	๑๒
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๒๓	๑๔	๓๗
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๗	๖	๑๓
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๘	๙	๑๗
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๒๑	๒๗	๔๘
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๙๘	๘๘	๑๘๖
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๔๐	๒๘	๖๘
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๒๕	๔๒	๖๗
รวม	๒๓๒	๒๓๒	๔๖๔

หมู่ ๘ บ้านป่าเป้ง ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๘๙ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๑	๑	๒
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	-	๓	๓
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๔	๓	๗
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๑๖	๑๐	๒๖
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๖	๙	๑๕
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๓	๘	๑๑
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๒๒	๑๖	๓๘
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๔๑	๕๘	๙๙
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๓๓	๒๓	๕๖
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๒๒	๒๖	๔๘
รวม	๑๔๘	๑๕๗	๓๐๕

หมู่ ๙ บ้านโนนศิลา ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๑๒๒ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	๒	๒
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๔	๕	๙
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๗	๗	๑๔
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๑๖	๑๘	๓๔
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๑๑	๘	๑๙
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๑๑	๙	๒๐
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๒๓	๒๒	๔๕
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๙๙	๘๖	๑๘๕
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๓๖	๓๒	๖๘
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๓๒	๓๘	๗๐
รวม	๒๓๙	๒๒๗	๔๖๖

หมู่ ๑๐ บ้านนาจาน ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๑๑๕ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	๓	๓
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	-	๓	๓
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๕	๓	๘
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๑๓	๑๖	๒๙
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๑๐	๑๑	๒๑
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๓	๑๐	๑๓
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๒๑	๒๑	๔๒
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๖๘	๗๕	๑๔๓
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๓๔	๓๓	๖๗
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๒๕	๓๖	๖๑
รวม	๑๗๙	๒๑๑	๓๙๐

หมู่ ๑๑ บ้านโนนขี้เหล็ก ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๓๔ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	-	-
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๒	-	๒
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	-	๑	๑
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๒	๕	๗
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๑	๓	๔
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๓	๑	๔
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๙	๔	๑๓
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๒๙	๒๑	๕๐
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๗	๗	๑๔
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๙	๑๓	๒๒
รวม	๖๒	๕๕	๑๑๗

หมู่ ๑๒ บ้านศรีเมือง ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๓๑ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	-	-	-
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๑	-	๑
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๒	๑	๓
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	-	-	-
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	-	-	-
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๒	๑	๓
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๔	๑	๕
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๖	๑๑	๑๗
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๕	๒	๗
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๑	๑	๒
รวม	๒๑	๑๗	๓๘

หมู่ ๑๓ บ้านหนองแขมสอง ตำบลแวงน้อย อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น

๑.๓ หมู่บ้าน/ชุมชนนี้มีครัวเรือนทั้งหมด จำนวน ๒๙๘ ครัวเรือน

๑.๕ จำนวนประชากร แยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม	๕	๕	๑๐
๑ ปีเต็ม- ๒ ปี	๕	๙	๑๔
๓ ปีเต็ม- ๕ ปี	๑๕	๗	๒๒
๖ ปีเต็ม- ๑๑ ปี	๒๘	๓๑	๕๙
๑๒ ปีเต็ม- ๑๔ ปี	๒๖	๑๒	๓๘
๑๕ ปีเต็ม- ๑๗ ปี	๑๗	๑๔	๓๑
๑๘ ปีเต็ม- ๒๕ ปี	๗๐	๖๐	๑๓๐
๒๖ ปีเต็ม- ๔๙ ปี	๒๐๐	๒๐๐	๔๐๐
๕๐ ปีเต็ม- ๖๐ ปีเต็ม	๙๒	๙๑	๑๘๓
มากกว่า ๖๐ ปีเต็ม ขึ้นไป	๗๖	๑๐๗	๑๘๓
รวม	๕๓๔	๕๓๖	๑,๐๗๐

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา ข้อมูลด้านการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีโรงเรียน(ในสังกัด สพฐ.) ในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย จำนวน ๔ โรงเรียน

ลำดับที่	ชื่อโรงเรียน	ที่ตั้ง	จำนวนบุคลากรครู	จำนวนนักเรียน
๑	โรงเรียนบ้านหนองแขมอีโล (ขยายโอกาสถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น)	หมู่ ๑๓	๑๔	๙๒
๒	โรงเรียนบ้านกุดจุก	หมู่ ๔	๘	๖๗
๓	โรงเรียนบ้านดอนหันนาจาน	หมู่ ๒	๔	๓๓
๔	โรงเรียนบ้านป่าเป็งน้ำซบ	หมู่ ๘	๔	๒๖

การจัดการศึกษา ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย

องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ได้ดำเนินการตามโครงการถ่ายโอนภารกิจการจัดการศึกษาระดับอนุบาล ๓ ขวบ ซึ่งปฏิบัติตามนโยบายการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๗๘ และ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๔๒ มาตรา ๓๐ กรมพัฒนาชุมชน ได้ถ่ายโอนการจัดการศึกษาอนุบาล ๓ ขวบ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการในปีการศึกษา ๒๕๔๕ โดยสนับสนุนด้านวัสดุการศึกษา ด้านวิชาการและผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็กให้ช่วยดำเนินการต่อไป องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเด็กก่อนวัยเรียน อนุบาล ๓ ขวบ จำนวน ๒ ศูนย์ คือ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาจาน ตั้งอยู่ บ้านนาจาน หมู่ที่ ๑๐

พ.ศ.๒๕๖๑				พ.ศ.๒๕๖๒			
ชาย	หญิง	รวม	จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก	ชาย	หญิง	รวม	จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก
๕๑	๔๐	๙๑	๖	๔๒	๔๐	๘๒	๖

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองแวม ตั้งอยู่บ้านหนองแวม ๒ หมู่ที่ ๑๓

พ.ศ.๒๕๖๑				พ.ศ.๒๕๖๒			
ชาย	หญิง	รวม	จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก	ชาย	หญิง	รวม	จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก
๕๐	๔๔	๙๔	๕	๓๗	๔๐	๗๗	๕

(ข้อมูล ณ เดือน มิถุนายน ๒๕๖๒ จากส่วนการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม)

เพื่อให้ประชาชนที่จะส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่อยู่ในความรับผิดชอบ ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีความเชื่อมั่นจำเป็นต้องปรับปรุงพัฒนาทั้งบุคลากร อาคารสถานที่ หลักสูตรวัสดุการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนประจำตำบลแวงน้อย (การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย)

มีนักเรียนที่เข้าเรียนในศูนย์การเรียนรู้ชุมชนประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ดังนี้

- ระดับประถมศึกษา ประมาณ ๓ คน
- ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประมาณ ๑๑๖ คน
- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประมาณ ๑๖๑ คน

๔.๒ การสาธารณสุข

- ตำบลแวงน้อย ไม่มีสถานเอนามัยประจำตำบลในเขตพื้นที่

๔.๒ การสาธารณสุข

- ตำบลแวงน้อย ไม่มีสถานเอนามัยประจำตำบลในเขตพื้นที่

๔.๓ การสังคมสงเคราะห์

ในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยมีผู้ติดเชื้อ HIV ที่รายงานตัวต่อศูนย์โรคเอดส์อำเภอ แวงน้อย และได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีจำนวน ๒๓ คน ซึ่งอยู่ในการดูแลติดตามผลของศูนย์โรคเอดส์อำเภอแวงน้อย (ข้อมูล ณ เดือน พฤษภาคม ๒๕๖๒ จากงานพัฒนาชุมชน สำนักปลัด)

ข้อมูลผู้สูงอายุ

ในเขตตำบลแวงน้อย มีผู้สูงอายุซึ่งได้รับเบี้ยยังชีพ ณ เดือน พฤษภาคม ๒๕๖๒ จำนวน ๑,๑๓๔ คน (ข้อมูล ณ เดือน พฤษภาคม ๒๕๖๒ จากงานพัฒนาชุมชน สำนักปลัด)

ข้อมูลผู้พิการทุพพลภาพ

ในเขตตำบลแวงน้อย มีจำนวนผู้พิการที่ที่ได้รับการช่วยเหลือเบี้ยยังชีพจากองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย จำนวน ๒๐๔ คน(ข้อมูล ณ เดือน พฤษภาคม ๒๕๖๒ จากงานพัฒนาชุมชนสำนักปลัด)

๕. ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่งขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

การคมนาคมของตำบลเวียงน้อย มีถนนสายหลักที่มีสภาพการใช้งานดี คือ ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๒๐๖๕ (เมืองพล – ชัยภูมิ) ส่วนถนนเชื่อมระหว่างตำบลและหมู่บ้านจะมีถนนลาดยางสายหลักเป็นทางหลวงจังหวัดหลายสาย ดังนี้

๑.ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๖๕ (เมืองพล-ชัยภูมิ) เริ่มต้นจากอำเภอพลถึงจังหวัดชัยภูมิ ผ่านหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย คือ บ้านหนองหอย หมู่ที่ ๗,บ้านกุดรู หมู่ที่ ๔, บ้านเวียงน้อย หมู่ที่ ๑,บ้านโคกสี หมู่ที่ ๖,บ้านศรีเมือง หมู่ที่ ๑๒

๒.ถนน รพช.(เดิม) หมายเลข ขก ๓๐๒๙ จากอำเภอเวียงน้อยถึงบ้านโคกลำม ตำบลท่าวัด ผ่านหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย คือ หมู่ที่ ๑๒,หมู่ที่ ๑๐ และบ้านดอนหัน หมู่ที่ ๒

๓.ถนนโยธาธิการจังหวัด (เดิม)หมายเลข ขก ๒๐๔๗ จากอำเภอเวียงน้อย ถึงบ้านหนองหญ้าขาว ตำบลท่านางแนว ผ่านหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย คือ บ้านศรีเมือง หมู่ที่ ๑๒,บ้านโคกสี หมู่ที่ ๖ ,บ้านป่าเป้ง หมู่ที่ ๘ และบ้านโนนศิลา หมู่ที่ ๙

๔.ถนน รพช. (เดิม) หมายเลข ขก ๓๐๕๖ จากแยกทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๒๐๖๕ (เมืองพล-ชัยภูมิ)ถึงทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๙๙ ณ ตำบลใหม่ณาเพียง อำเภอเวียงใหญ่ จังหวัดขอนแก่น ผ่านหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อยคือ บ้านหนองแถม ๑ หมู่ที่ ๓ และบ้านหนองแถม ๒หมู่ที่ ๑๓

๕.ถนนโยธาธิการจังหวัด (เดิม) หมายเลข ขก ๒๑๒๔ จากแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๖๕ (เมืองพล-ชัยภูมิ) ถึงบ้านเวียงน้อย เขตเทศบาลตำบลเวียงน้อย ผ่านหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย คือบ้านอีโล หมู่ที่ ๕ และบ้านเวียงน้อย หมู่ที่ ๑

๖.ถนนโยธาธิการจังหวัด (เดิม) หมายเลข ๒๐๘๗ จากแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๖๕ (เมืองพล-ชัยภูมิ) ณ บ้านกุดรู หมู่ที่ ๔ ตำบลเวียงน้อย ถึงบ้านหนองไผ่ ตำบลโคกสง่า อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

ถนนภายในหมู่บ้านภายในตำบลเวียงน้อย

(๑) ถนน คสล.	จำนวน ๗๐ สาย/ยาว ๒๐	กม.	สภาพใช้งานได้ดี
(๒) ถนนลูกรัง	จำนวน ๒๒ สาย/ยาว ๒๔	กม.	สภาพใช้งานได้ดี
(๓) ถนนลาดยาง	จำนวน ๒ สาย/ยาว ๖	กม.	สภาพใช้งานได้ดี
(๔) ถนนดิน	จำนวน ๕ สาย/ยาว ๓	กม.	สภาพใช้งานได้ดี
(๕) ถนนหินคลุก	จำนวน ๒๔ สาย/ยาว ๒๓	กม.	สภาพใช้งานได้ดี

๕.๒ การไฟฟ้า

การขยายเขตไฟฟ้า ปัจจุบันมีไฟฟ้าใช้เกือบครบทุกครัวเรือน คิดเป็น ๙๙ เปอร์เซ็นต์ มีบางส่วนที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้เนื่องจากการตั้งบ้านเรือนใหม่ และตั้งบ้านเรือนไกลจากเขตไฟฟ้าจึงไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากต้องใช้งบประมาณมาก ทั้งนี้ในส่วนที่ยังคงเป็นปัญหาในพื้นที่คือไฟฟ้าส่องสว่างทางหรือที่สาธารณะยังไม่สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ได้ทั้งหมด เนื่องจากพื้นที่ที่มีความต้องการให้ติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่างนั้นยังไม่เป็นที่สาธารณะ จึงไม่สามารถดำเนินการได้เช่นเดียวกับถนน การแก้ปัญหาคือ ประสานความร่วมมือกันในหลายๆ ฝ่าย เพื่อที่จะทำความเข้าใจกับประชาชนในและวิธีการที่จะดำเนินการแก้ไขอย่างไร ทั้งนี้ ได้ตั้งงบประมาณในส่วนนี้ไว้แล้ว และได้แจ้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับทราบถึงเหตุผลเพื่อที่จะได้ช่วยกันแก้ไขปัญหาในพื้นที่ต่อไป

๕.๓ การประปา

การประปา เขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย โดยส่วนมากมีการใช้ระบบประปาหมู่บ้านซึ่งมีการบริหารจัดการกันเองภายในหมู่บ้าน และมีบางส่วนที่ใช้น้ำประปาส่วนภูมิภาค เนื่องจากบ้านเรือนตั้งอยู่ในเขตการบริหารของการประปาส่วนภูมิภาค สาขาพล คือหมู่ที่ ๗ บ้านหนองหอย และหมู่ที่ ๔ บ้านกุดรู ทั้งนี้สามารถให้บริการได้ครอบคลุมทุกหลังคาเรือน คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่จะมีปัญหาการขาดแคลนน้ำเป็นประจำทุกปีในช่วงเดือน มีนาคม ถึง เดือน พฤษภาคม ซึ่งทางองค์การบริหารส่วนตำบล ได้

ดำเนินการแก้ไขปัญหาโดยการให้รถบรรทุกน้ำแจกจ่ายสำหรับหมู่บ้านที่ประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำและดำเนินการขุดเจาะบ่อบาดาลเพื่อเป็นการบรรเทาปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่

๖. ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ ด้านการเกษตร ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ร้อยละ ๙๐ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย **ข้อมูลด้านแหล่งน้ำ**

หมู่ที่	ประเภทแหล่งน้ำ							อื่น ๆ
	ประปา	บ่อบาดาล	สระน้ำ	ฝาย	ทำนบ	บ่อน้ำตื้น	ห้วย/คลอง	
๑	๑	๒	๑	๒	-	-	๑	-
๒	๒	๓	๒	๑	-	-	๒	-
๓	๑	๒	๑	๑	-	-	๒	-
๔	๑	-	๕	๑	-	-	๓	-
๕	๑	๒	๒	๖	-	-	๒	-
๖	-	-	-	๑	-	-	๑	-
๗	๑	๑	๓	๑	-	-	๒	-
๘	๑	๘	๓	๑	-	-	๑	-
๙	๑	๓	๒	๒	-	-	๑	-
๑๐	๑	๓	๓	๑	-	-	๑	-
๑๑	๑	-	๑	-	-	-	๒	-
๑๒	๑	๑	-	๑	-	-	๑	-
๑๓	๒	๒	๑	-	-	-	๑	-
รวม	๑๔	๒๗	๒๔	๑๘	-	-	๒๐	-

๖.๒ การพาณิชย์/และกลุ่มอาชีพ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

- ปั้มน้ำมันและก๊าซ (ขนาดเล็ก) ๓ แห่ง - โรงสี ๒๒ แห่ง
- ฉางข้าว ๑ แห่ง - ร้านค้า ๖๖ แห่ง
- ห้องเช่า/บ้านเช่า ๔ แห่ง - ร้านเสริมสวย ๔ แห่ง
- ร้านขายอาหาร ๑ แห่ง - ร้านเกมส์ ๒ แห่ง
- โรงทำขนมจีน ๕ แห่ง - ร้านขายพันธุ์ไม้ ๑ แห่ง
- ร้านซ่อมรถจักรยานยนต์/ซ่อมรถยนต์ ๙ แห่ง - ร้านขายวัสดุก่อสร้าง ๕ แห่ง
- โรงหนึ่งปลาทุ ๑ แห่ง - โรงเย็บผ้า ๑ แห่ง
- เชียงหมู ๑ แห่ง - เสาสัญญาณโทรศัพท์ ๑ แห่ง
- เชียงหมู ๑ แห่ง

๗. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๗.๑ การนับถือศาสนา ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ ๙๘.๗ และ ศาสนาคริสต์ร้อยละ ๑.๓ โดยมี ศาสนสถาน ในพื้นที่ จำนวน ๑๐ แห่ง ดังนี้

๑.วัดดอนศิลา	ตั้งอยู่บ้านดอนหัน	หมู่ที่ ๒
๒.วัดราษฎร์บำรุง	ตั้งอยู่บ้านหนองแวม ๑	หมู่ที่ ๓
๓.วัดศรีธงชัย	ตั้งอยู่บ้านกุดรู	หมู่ที่ ๔
๔.วัดอัมพวัน	ตั้งอยู่บ้านอีโล	หมู่ที่ ๕
๕.วัดสังข์ศิริโกศา	ตั้งอยู่บ้านหนองหอย	หมู่ที่ ๗
๖.วัดอัสสัมถาราม	ตั้งอยู่บ้านป่าเป้ง	หมู่ที่ ๘
๗.วัดศีลขันธาราม	ตั้งอยู่บ้านโนนศิลา	หมู่ที่ ๙
๘.วัดสุวรรณาราม	ตั้งอยู่บ้านนาจาน	หมู่ที่ ๑๐

๙. วัดสว่างอุดรวรุณศรี	ตั้งอยู่บ้านโนนชีเหล็ก	หมู่ที่ ๑๑
๑๐. โบสถ์คริสต์จักร	ตั้งอยู่บ้านหนองแถม ๒	หมู่ที่ ๑๓

๗.๒ ประเพณีและงานประจำปี

- งานประเพณีบุญคุณลานสู่ขวัญข้าว	ประมาณเดือน	กุมภาพันธ์
- ประเพณีวันสงกรานต์	ประมาณเดือน	เมษายน
- ประเพณีลอยกระทง	ประมาณเดือน	พฤศจิกายน
- ประเพณีวันเข้าพรรษา ออกพรรษา	ประมาณเดือน	กรกฎาคม ตุลาคม

๗.๓ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- สมาชิก อปพร.	จำนวน	๑๒๐ คน
- อาสาสมัครกู้ชีพ	จำนวน	๙ คน

๗.๔ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ประชาชนในเขตเทศบาลได้อนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ วิธีการทำเครื่องจักรสำหรับในครัวเรือน วิธีการเลี้ยงไหมและการทอผ้าไหม วิธีการทอเสื่อจากต้นกก และวิธีการจับปลาธรรมชาติ ภาษาถิ่น ส่วนมาร้อยละ ๙๐ % พูดภาษาอีสาน

๗.๕ สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลได้ผลิตของใช้พื้นเมืองขึ้นใช้ในครัวเรือนและเหลือเอาไว้จำหน่ายบ้าง ได้แก่ เสื่อที่ทอจากต้นกก ผ้าที่ทอจากผ้าฝ้ายและผ้าไหม เครื่องจักรสานที่ทำจากไม้ไผ่

๘. ทรัพยากรธรรมชาติ

๘.๑ น้ำ ที่ใช้ในการอุปโภค-บริโภค เป็นน้ำที่ได้จากน้ำฝน และน้ำใต้ดินเป็นบางส่วน แต่มีบางพื้นที่เค็ม ไม่สามารถใช้ดื่มและอุปโภคได้

๘.๒ ป่าไม้ ลักษณะของป่าไม้ เป็นป่าแพะ และป่าแดง ป่าโคก หรือป่าเต็งรัง

๙ ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพ ขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

๑. นายหนูกาลัน	นิบุญท่า	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย
๒. นายชัยวัฒน์	ทองน้อย	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย
๓. นายอนุศักดิ์	มีทอง	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย
๔. นางทองใบ	สมแวง	เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย

๑. นายไสว ศรีอ่อน	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๑
๒. นายประยัติ ศรีอ่อน	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๑
๓. นายสำรอง ปัตตาทานัง	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๒
๔. นายบุญยม หนุณา	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๒
๕. นายวันชัย ปุ่งโพธิ์	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๓
๖. นายวิเชียร ดวงจุมพล	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๓
๗. นายนราศักดิ์ พิมสาร	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๔
๘. นางกนกนาถ จันทร์สี	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย	หมู่ที่ ๕

๙. นายนนทกานต์ นาอุดม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๕
๑๐. นางนิรดาพร ปัสสา	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๖
๑๑. นางดุสิต มูลหล้า	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๖
๑๒. นายสม นาแพง	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๗
๑๓. นายสุริยา ศรีภู	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๗
๑๔. นายสถิต อ้นนารี	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๘
๑๕. นางละอองดาว นันทวิทยาคม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๘
๑๖. นายบุญถัน นาอุดม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๙
๑๗. นายเสมียน นาอุดม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๙
๑๘. นายกิตติศักดิ์ ศรีโยธา	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๑๐
๑๙. นายสมคิด ขำโพธิ์	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๑๑
๒๐. นางจินตนา กุลสุวรรณ	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๑๒
๒๑. นายสุวรรณ นาอุดม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๑๓
๒๒. นายสมพร บุญประสพ	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย หมู่ที่ ๑๓

รายชื่อผู้ใหญ่บ้านในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย

๑. นายวันทอง ชัยช่วย	หมู่ที่ ๑ บ้านแวงน้อย
๒. นายชนะ ใจเที่ยง	หมู่ที่ ๒ บ้านดอนหัน
๓. นายสมศักดิ์ วิชาวรรณ	หมู่ที่ ๓ บ้านหนองแถม
๔. นายไชยา ศรีคุณ	หมู่ที่ ๔ บ้านกุดรู
๕. นายภูมินทร์ คุณปรีक्षा	หมู่ที่ ๕ บ้านฮีโล
๖. นายธนาภฤต อภัยบัณฑิตกุล	หมู่ที่ ๖ บ้านโคกสี
๗. นายประพวน คำกอง	หมู่ที่ ๗ บ้านหนองหอย
๘. นายพิชัย ทิพวงษ์	หมู่ที่ ๘ บ้านป่าเป้ง
๙. นายณรงค์ นาอุดม	หมู่ที่ ๙ บ้านโนนศิลา
๑๐. นายโสพิน แก้วอุดร	หมู่ที่ ๑๐ บ้านนาจาน
๑๑. นายอรุณ ขำโพธิ์	หมู่ที่ ๑๑ บ้านโนนขี้เหล็ก
๑๒. นายสุรพล กิตติปัญจมาศ(กำนันประจำตำบลแวงน้อย)	หมู่ที่ ๑๒ บ้านศรีเมือง
๑๓. นายเกษม สาคร	หมู่ที่ ๑๓ บ้านหนองแถมสอง

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ (จำนวน ๕ สำนัก/กอง)	
พนักงานส่วนท้องถิ่น	พนักงานจ้าง
๑. สำนักงานปลัด	
(๑) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	- พนักงานจ้างตามภารกิจ
(๒) รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	(๑) ผู้ช่วยนักพัฒนาชุมชน
(๓) หัวหน้าสำนักปลัด	(๒) ผู้ช่วยนักวิเคราะห์นโยบายและแผน
(๔) นักทรัพยากรบุคคล	(๓) ผู้ช่วยเจ้าพนักงานธุรการ
(๕) นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	(๔) พนักงานขับรถยนต์
(๖) นักพัฒนาชุมชน	(๕) พนักงานขับรถยนต์(บรรทุกขยะ)
(๗) นักจัดการงานทั่วไป	(๖) พนักงานขับรถยนต์
(๘) นักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	(๗) พนักงานขับรถยนต์(บรรทุกน้ำ)
	- พนักงานจ้างทั่วไป

	(๑) คนงานทั่วไป (๒) พนักงานดับเพลิง (๓) ยาม	
๒. กองคลัง		
(๑) ผู้อำนวยการกองคลัง (๒) นักวิชาการคลัง (๓) นักวิชาการการเงินและบัญชี (๔) เจ้าพนักงานพัสดุ (๕) นักวิชาการจัดเก็บรายได้	- พนักงานจ้างตามภารกิจ (๑) ผู้ช่วยเจ้าพนักงานพัสดุ	
๓. กองช่าง		
(๑) ผู้อำนวยการกองช่าง	- พนักงานจ้างตามภารกิจ (๑) ผู้ช่วยนายช่างโยธา (๒) ผู้ช่วยช่างไฟฟ้า	
๔. กองการศึกษา		
(๑) ผู้อำนวยการกองการศึกษา (๒) นักวิชาการศึกษา (๓) ครู จำนวน ๗ ตำแหน่ง	- พนักงานจ้างตามภารกิจ (๑) ผู้ดูแลเด็ก จำนวน ๔ ตำแหน่ง	
๕. กองส่งเสริมการเกษตร		
(๑) ผู้อำนวยการกองส่งเสริมการเกษตร		
รวม	จำนวน ๒๔ คน	จำนวน ๑๗ คน

เพื่อให้การปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเกิดอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนตำบล กฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกฎหมายอื่นที่กำหนดอำนาจหน้าที่ให้้องค์การบริหารส่วนตำบล โดยถือปฏิบัติแล้วนั้น เนื่องจาก ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอัตรากำลังของพนักงานส่วนตำบล จึงเปลี่ยนแปลงคำสั่งการแบ่งงาน และมอบหมายหน้าที่การงานความรับผิดชอบของพนักงานส่วนตำบล ในส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย แบ่งโครงสร้างการบริหารงานออกเป็น ๑ สำนัก กับอีก ๔ กอง ทั้งหมด ๕ ส่วนราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่น จำนวน ๒๔ คน พนักงานจ้างจำนวน ๑๗ คน รวมทั้งสิ้น ๔๑ คน โดยมีภารกิจการบริหารงานดังนี้

๑. สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

- มีหน้าที่ควบคุมและความรับผิดชอบในหน้าที่ของงานสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานส่วนตำบล ลูกจ้าง และพนักงานจ้าง โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับราชการทั่วไป และราชการที่มีได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของกองหรือส่วนราชการใด ในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะรวมทั้งกำกับและเร่งรัดการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ ในองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามนโยบาย แนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีส่วนงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

- ๑ งานบริหารทั่วไป
- ๒ งานนโยบายและแผน
- ๓ งานสวัสดิการและพัฒนาชุมชน
- ๔ งานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๒. กองคลัง

มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานการจ่าย การรับ การนำส่งเงิน การเก็บรักษาเงิน และเอกสารทางการเงิน การตรวจสอบใบสำคัญ ฎีกา งานเกี่ยวกับเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน เงินบำเหน็จบำนาญ เงินอื่น ๆ งานเกี่ยวกับการจัดทำงบประมาณ ฐานะทางการเงิน การจัดสรรเงินต่าง ๆ การจัดทำบัญชีทุกประเภท ทะเบียนคุมเงินรายได้และรายจ่ายองค์การบริหารส่วนตำบลและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย ประกอบด้วยงาน ดังต่อไปนี้

- ๑ งานการเงิน และงานบัญชี
- ๒ งานพัฒนาและจัดเก็บรายได้
- ๓ งานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ

๓. กองช่าง

- มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการสำรวจ ออกแบบ การจัดทำข้อมูลทางด้านวิศวกรรม การจัดเก็บและทดสอบคุณภาพวัสดุ งานออกแบบและเขียนแบบ การตรวจสอบ การก่อสร้าง งานการควบคุมอาคาร ตามระเบียบกฎหมาย งานแผนการปฏิบัติ งานการก่อสร้างและซ่อมบำรุง การควบคุมการก่อสร้างและซ่อมบำรุง งานแผนงานด้านวิศวกรรมเครื่องจักรกล การรวบรวมประวัติติดตาม ควบคุมการปฏิบัติงาน เครื่องจักรกล การควบคุม การบำรุงรักษาเครื่องจักรกลและยานพาหนะ ประกอบด้วยงานภายใน ดังนี้

๑. งานก่อสร้าง
๒. งานออกแบบและควบคุมอาคาร

๔. กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาและพัฒนาศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบการศึกษาและการศึกษาตามอัธยาศัย และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย ประกอบด้วยงานภายใน ดังนี้

- ๑ งานบริหารการศึกษา

๕. ส่วนส่งเสริมการเกษตร

- มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการเกษตร ด้านสัตว์แพทย์ และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย ประกอบด้วยงานภายใน ดังนี้

- ๑ งานส่งเสริมการเกษตร

ส่วนที่ ๒

ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ ๒

ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลวางน้อยมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทย สรุปย่อได้ ดังนี้

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปีเพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนและให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา เห็นชอบ เพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงาน ในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘-๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ

๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ภาคราชการ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุง ร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลา ของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จ ภายใน เดือน กรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีและการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาค่าความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาค่าความยากจนกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีแนวโน้มแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นคู่แข่งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างกันมากขึ้น ประกอบกับ ในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ ในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการ ทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มสูงขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจจะมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนี้การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนาดใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้า จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผลในด้านความมั่นคงของโลกที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อค่านิยมและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้งโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนำเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบ ต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลกนอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้าง

ประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆแต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงาน และเงินทุนรวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศ กลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญ สำหรับภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ผันผวน ก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น กกดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ

การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น'สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙๒ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อปีฐานการผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากร ๖๖.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกๆระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณสุข และโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้นนอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐ และภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาด และสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้นแต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำและการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำโดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างคุ้มค่าการพัฒนาวัตกรรมการมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังมีขาดการบูรณาการจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่อง

ประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใสและขาดความรับผิดชอบขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบ โลจิสติกส์ รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำจะยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้าการบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำ

และความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ท้าทายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้านทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุ จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วส่งผลต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศรูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยยะต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขจำเป็นที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดีโครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าวจะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชนและกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ ทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้านต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาค

ส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นทางการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืนทั้งนี้การวิเคราะห์ที่ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกันอย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง ถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้อง มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยึดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการร่างอยู่ในขณะนี้นี้จะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศเศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปี ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่

- (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
- (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
- (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน
- (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม
- (๕) ยุทธศาสตร์ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและ
- (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๑. ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง

มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาคุณภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการผนึกกำลังป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวคิดสู่แนวระนาบมากขึ้น

๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลาย ตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพสะอาดและปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกกระตือรือร้นการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่น ๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับนานาประเทศ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรม จริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัวในการบ่ม

เพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของชุมชน
- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนาไปสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการเสนอร่างแผนซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์เอาไว้แล้ว ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ขององค์การบริหารส่วนตำบล แวงน้อย มีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย จึงได้จัดทำแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่งและยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบและ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ อยู่อัตราประมาณ ๑,๙๖๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมา การขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาอันควร โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสั่งองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการ

เพิ่มผลผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลง ซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๒.๑.๓ ผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังคงมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้า ทั้งนี้การขยายตัวของผลผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกันอย่างไรก็ตามเสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการผนึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วง

ระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด)

ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาที่มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางบกได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปาอย่างขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปาอย่างกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๕ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเพิ่มข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังคงต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลกระทบต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครัวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลง มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่วงกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตามคนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๕ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบทและระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีเยี่ยมที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(ก) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(ข) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(ค) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรม และต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั้งประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัด เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องการบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ ใดๆก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) **การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น** ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขั้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ๑ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) **ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ** ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ ลุ่มน้ำหลัก น้ำทำตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำทำธรรมชาติ มีอ่างน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ อ่างน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตรอย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) **ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ** แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานะที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจาก

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจับรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหาหมอกพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปุ๋ยตกค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลง ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่มสร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่

ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงต่างๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน จากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข

สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาลตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลุกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมือง ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการกระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวมขาดความโปร่งใส ปลอมยักคนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยที่ไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อบท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนี้ มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อบท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อบท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจ และถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรมจาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙.๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน

บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๕๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๘๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อบท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อบท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้าง รับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดมากขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและสภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๘๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐

ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยับฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้นเมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ

(๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น

(๒) ขีดความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ

(๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย

(๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่

ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจน ร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิด ปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มี คุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากรการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวง และเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การ จัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและ แรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาค

เกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของ ประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การ ผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิด การประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ **เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ** ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะ ช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของ รัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการ ดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตาม แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความ ยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษี อากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหาร จัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการ คอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาครัฐวิสาหกิจ การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงาน ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั้ง

โลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พิกยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือรถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้น ทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการ และการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวโน้มนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมกรบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้น อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals–SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกรอบแนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นขจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการ

พัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยืดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็น การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่ง โลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้า เกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และมีนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

(๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

(๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๔๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี

(๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

(๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การลงทุนตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออก ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัย อย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่าง ยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่นสามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตบริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับ

การสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวความคิดการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการ โดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการ

ท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัลในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่งรวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างที่ยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้ง

ส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัตกรรมการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงานโดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดการบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก โดย

(๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม

(๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน และ

(๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ.ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชนรวมทั้ง

การปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำเช่นกฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดก
กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อม
รองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบคมนาคม
ขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และ
เพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการ
พัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการ
พัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้าน
การค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิด
ความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวก
ทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้
ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทย
และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับ
การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการ
ให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับ
ประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ
โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำ
ระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้
โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่าง
ยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการ
สร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการ
บริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่เหมาะสม
และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการ
ระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์การบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น
คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ้มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่าง
การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณ
ที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุม
ผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มี
ประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและ
ค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจ
และสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคัลเลอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับ
ระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain)

ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงานและการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัยตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติ

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้าง โครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจ ภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

๑.๓.๑ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดและภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง

(พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐) (กลุ่มจังหวัดร้อยเอ็ด-ขอนแก่น-มหาสารคาม-กาฬสินธุ์)

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จัดแบ่งกลุ่มจังหวัดเป็น ๑๘ กลุ่มจังหวัดโดยมีจังหวัดขอนแก่น จัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วย จังหวัดขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม และกาฬสินธุ์ หรือเรียกว่ากลุ่ม “ร้อยแก่นสารสินธุ์” กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๖๐ เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดภายใต้ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ศักยภาพ บริบทของการพัฒนาที่ผ่านมาและในอนาคต รวมทั้งสภาพของปัญหาและความต้องการของประชาชนโดยมียุทธศาสตร์ของการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ดังนี้

วิสัยทัศน์

“เพิ่มผลิตภาพพืชเศรษฐกิจหลัก (ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง) อุตสาหกรรม การค้า การบริการการ
ท่องเที่ยว และการลงทุนสู่สากล

เป้าประสงค์ (เชิงวิสัยทัศน์)

เพื่อก้าวไปสู่วิสัยทัศน์และการพัฒนากลุ่มจังหวัดพึงปรารถนาในระยะยาว ๔ ปี จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักในการพัฒนากลุ่มจังหวัดไว้ดังนี้

- ๑) เพิ่มคุณภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจหลักให้ได้มาตรฐาน
- ๒) เพิ่มมูลค่าการค้า การลงทุน การแปรรูปพืชเศรษฐกิจ
- ๓) พัฒนาการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- ๔) เตรียมความพร้อมกลุ่มจังหวัดในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตัวชี้วัดรวม

- ๑) ร้อยละผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้น
- ๒) ร้อยละของจำนวนแปลงที่ได้รับการรับรอง GAP
- ๓) ร้อยละมูลค่าภาคการค้าการลงทุนที่เพิ่มขึ้น
- ๔) ร้อยละรายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์การพัฒนาเพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ของการพัฒนารายได้ประเด็นยุทธศาสตร์รวม ๔ ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาศักยภาพการผลิต การแปรรูป การค้า พืชเศรษฐกิจให้มีความเข้มแข็ง

- ๑) เป้าประสงค์
 - ๑.๑) เพิ่มคุณภาพผลผลิตทางการเกษตรให้มีคุณภาพที่ดี
 - ๑.๒) พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์แปรรูปและเพิ่มช่องทางการตลาดสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์แปรรูปจากสินค้าเกษตร
- ๒) ตัวชี้วัด
 - ๒.๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนแปลงที่ได้รับการรับรอง GAP
 - ๒.๒) ร้อยละผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้น
 - ๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วยกลยุทธ์ ๓ กลยุทธ์ ดังนี้

- ๓.๑) เพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิต
- ๓.๒) พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าพืชเศรษฐกิจหลัก
- ๓.๓) พัฒนาการค้า การลงทุนและแปรรูปพืชเศรษฐกิจหลัก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมการค้า การบริการ การลงทุนและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

- ๑) เป้าประสงค์
 - ๑.๑) เพิ่มมูลค่าการค้าการลงทุนและรายได้กลุ่มจังหวัด
 - ๑.๒) มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน

๑.๓) เพิ่มผลิตภาพแรงงาน ในกลุ่มจังหวัด

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการค้าของกลุ่มจังหวัด
- ๒.๒) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการลงทุนในกลุ่มจังหวัด
- ๒.๓) ร้อยละความสำเร็จในการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมกลุ่มจังหวัด
- ๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วยกลยุทธ์ ๔ กลยุทธ์ ดังนี้
 - ๓.๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน
 - ๓.๒) พัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานและเพิ่มทักษะแก่ผู้ประกอบการเพื่อรองรับการเจริญด้าน

อุตสาหกรรม

- ๓.๓) ส่งเสริมการวิจัยนวัตกรรมสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร
- ๓.๔) จัดหาช่องทางการตลาดและสร้างเครือข่ายทางการค้าให้แก่ผู้ประกอบการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด

- ๑) เป้าประสงค์
 - ๑.๑) รายได้จากการท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น
 - ๑.๒) เชื่อมโยงการบริหารจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอย่างเป็นระบบ

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยว
- ๒.๒) รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่
- ๒.๓) รายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้น
- ๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วยกลยุทธ์ ๓ กลยุทธ์ ดังนี้
 - ๓.๑) พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
 - ๓.๒) พัฒนาเครือข่ายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการบริการ
 - ๓.๓) ส่งเสริมกิจกรรมและช่องทางการตลาดด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

- ๑) เป้าประสงค์
 - ๑.๑) พัฒนาบุคลากรกลุ่มจังหวัดรองรับประชาคมอาเซียน
 - ๑.๒) พัฒนาปัจจัยการบริหารงานกลุ่มจังหวัด
 - ๑.๓) สู่พัฒนาระบบการบริหารการวางแผน

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) จำนวนคนที่ได้รับการพัฒนาองค์ความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- ๒.๒) ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการจากสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด
- ๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วยกลยุทธ์ ๓ กลยุทธ์ ดังนี้
 - ๓.๑) พัฒนาบุคลากรกลุ่มจังหวัดเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 - ๓.๒) พัฒนาปัจจัยการบริหารงานกลุ่มจังหวัด
 - ๓.๓) พัฒนาระบบการบริหารการวางแผน ศักยภาพและเป้าหมายการพัฒนา

๑. หอมมะลิ

- เป็นฐานการผลิตข้าวหอมมะลิที่มีคุณภาพและมาตรฐานของโลก (valley of the best jasminerice)
- สร้างมูลค่าเพิ่มการแปรรูปผลผลิตข้าวหอมมะลิเชิงพาณิชย์
- ศูนย์กลางการวิจัยเรียนรู้การผลิตข้าวหอมมะลิ

๒. ผ้าไหม

- ไหมไทยสู่สากล

๓. ยกระดับการผลิตพืชพลังงานทดแทน

- ฐานการผลิตและแปรรูปมันสำปะหลังเพื่อการค้า
- ฐานการผลิตอ้อย

๔. ศูนย์กลางอุตสาหกรรมการค้า การลงทุน การบริการ

- ศูนย์กลางเศรษฐกิจสู่อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

๕. การท่องเที่ยว

- ตามรอยเส้นทางไดโนเสาร์โบราณสถานยุคก่อนประวัติศาสตร์
- ท่องเที่ยวเชิงศาสนา/วัฒนธรรม (ไหว้พระ ๔ เมือง รุ่งเรืองตลอดชีวิต) พระธาตุขามแก่น พระ

ธาตุยาคุ พระธาตุนาดูน พระมหาธาตุเจดีย์ชัยมงคล

๖. ศูนย์กลางการศึกษา

- เป็นศูนย์กลางการศึกษาและวิจัยของภูมิภาค
- การแลกเปลี่ยนนักศึกษาในอาเซียน
- การนำผลงานการวิจัยไปใช้เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มจังหวัดในเชิงธุรกิจ

๑.๔ แผนพัฒนาจังหวัดขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔

วิสัยทัศน์ “ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ศูนย์กลางเชื่อมโยงการค้าการลงทุน และการบริการของกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง”

พันธกิจ

๑. เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง คนในชุมชนมีความเป็นอยู่ด้วยความผาสุก
๒. พัฒนาให้เป็นเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน
๓. พัฒนาขีดความสามารถสินค้าและบริการเพื่อยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการให้ตรงกับความต้องการของตลาด
๔. พัฒนาศักยภาพจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางของกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

เป้าประสงค์รวม

๑. อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น
๒. ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และสร้างความมั่นคงทางสังคม

๓. อนุรักษ์ ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการอย่างยั่งยืน
๔. เพิ่มมูลค่าการค้า การลงทุน และการบริการ จากการเชื่อมโยงในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจและเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเพิ่มศักยภาพของจังหวัดเพื่อเชื่อมโยงโอกาสจากกลุ่มประเทศอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ

๑.๕ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น ประจำปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓

วิสัยทัศน์

“ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็ง เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และเมืองหลักเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”

พันธกิจ

๑. เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและพัฒนาให้เป็นเมืองที่น่าอยู่อย่างยั่งยืน
๒. พัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีทักษะในวิชาชีพ มีคุณธรรม และจริยธรรม
๓. จัดการศึกษาในและนอกระบบให้ได้มาตรฐาน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
๔. สร้างเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็งและแข่งขันได้โดยเชื่อมโยงการค้า การลงทุน การบริการและการท่องเที่ยว
๕. พัฒนาโครงข่ายระบบการคมนาคมขนส่ง ระบบบริการสาธารณะ และเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยให้มีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน
๖. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์มีความสมดุลอย่างยั่งยืน
๗. สืบสานวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดั่งามของท้องถิ่นให้คงอยู่ ส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์ การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น ประจำปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓ ประกอบด้วย ๘ ยุทธศาสตร์ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑. พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ชุมชนเมืองและชนบทอย่างทั่วถึงและเป็นระบบ

๒. พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพระบบเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน

๓. พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยในเขตเมืองและชุมชนแบบมีส่วนร่วม
๔. ส่งเสริมสนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดและอบายมุขอย่างเป็นระบบครบวงจร
๕. สร้างวินัยประชาชนและความร่วมมือในการดูแลความเป็นระเบียบชุมชนการจราจรและการลดอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานและทั่วถึง
๒. พัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาดปลอดภัย
๓. พัฒนาจังหวัดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเป็นศูนย์กลางการพัฒนาด้านต่างๆ อย่างสมดุล

๔. พัฒนาพื้นที่สีเขียวและปรับปรุงภูมิทัศน์ที่สวยงาม เหมาะสม

๕. สนับสนุนชุมชน หน่วยงาน ผู้ประกอบการในการพัฒนาระบบสุขภาพ และรักษาความสะอาดของครอบครัว ชุมชน (ถังดักไขมัน บึงประดิษฐ์ ตลาด ทางระบาย การกำจัดของเสีย)

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง ประกอบด้วย ๗ แนวทางการพัฒนา

๑. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในระบบให้ได้มาตรฐานและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ

๒. เพิ่มโอกาสทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับประชาชนทุกเพศทุกวัยอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

๓. พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศและมุ่งสู่กีฬามืออาชีพและการกีฬา/นันทนาการเพื่อออกกำลังกาย

๔. ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาการประกอบอาชีพ/ทักษะฝีมือที่เหมาะสมตรงศักยภาพของประชาชน

๕. ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ

๖. เพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์แก่เด็กและเยาวชน กิจกรรมอาสา เพื่อการใช้ทักษะชีวิตที่ดี เห็นคุณค่าตนเองและสังคม

๗. ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในชุมชนท้องถิ่นและยกระดับทักษะประชาชนในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ๗ แนวทาง

๑. การบริหารจัดการ อนุรักษ์ ป่าเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน ป่าต้นน้ำลำธาร ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ อย่างยั่งยืน

๒. อนุรักษ์ ป่าเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำลำธารให้เกิดความอุดมสมบูรณ์

๓. พัฒนาพื้นที่แหล่งน้ำธรรมชาติ แหล่งน้ำใต้ดิน และการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพโดยประชาชนมีส่วนร่วม

๔. เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะชุมชน สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย

๕. สร้างสังคมและพลเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๖. ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกโซลาร์ฟาร์ม

๗. พัฒนาด้านแบบกิจกรรม/สาธิต แนวทางการใช้พลังงานทางเลือกใน อปท. ตามศักยภาพสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

- ๑ พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- ๒ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคเกษตร
- ๓ ยกระดับคุณภาพการผลิตพืชอาหารที่ปลอดภัย (Food Safety) และสนับสนุนการเกษตรอินทรีย์เพื่อภาวะสุขภาพ
- ๔ สนับสนุนการพัฒนารูปแบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่เหมาะสมและนวัตกรรมในพื้นที่
- ๕ ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง ที่สอดคล้องกับพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาพ ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๑ พัฒนาระบบบริการด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพและเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมในระดับปฐมภูมิ
- ๒ พัฒนาระบบบริการทางสังคมให้มีคุณภาพและเข้าถึงอย่างเท่าเทียม
- ๓ สนับสนุนการฟื้นฟูแพทย์แผนไทย และแพทย์ทางเลือกตามความเหมาะสมและเชื่อมโยงกับการดูแลสุขภาพ
- ๔ สนับสนุนการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน(อสม.)และพัฒนารูปแบบการบริการประชาชน
- ๕ เผื่อระวัง ป้องกันโรคติดต่อโรคอุบัติใหม่และการเผยแพร่ระบาดในพื้นที่ และพัฒนา ระบบการส่งต่อร่วมกับหน่วยบริการที่มีคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขัน ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

- ๑ เสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม จิตสาธารณะและวัฒนธรรมที่ดีงามแก่เด็กและเยาวชน
- ๒ อนุรักษ์ สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๓ พัฒนาส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- ๔ พัฒนาส่งเสริม การพาณิชย์ การลงทุนและการท่องเที่ยว
- ๕ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการประกอบอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

- ๑ ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่ประชาชน
- ๒ ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมใหม่ในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนอย่างต่อเนื่อง
- ๓ พัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรให้เพิ่มขึ้นและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง
- ๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการสร้างเครือข่ายของภาคประชาชน
- ๕ พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและความโปร่งใส ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินผลกระทบจากการพัฒนาในท้องถิ่น

เพื่อนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และจุดมุ่งหมายในการพัฒนา องค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา รวม ๘ ยุทธศาสตร์การพัฒนา ซึ่งประกอบด้วย ๒๘ แนวทางการพัฒนา เพื่อเป็นการสนับสนุนยุทธศาสตร์การพัฒนา ให้บรรลุเป้าประสงค์

๒.ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

๒.๑ วิสัยทัศน์ (Vision) ในการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลแว้งน้อย

“ตำบลแวงน้อยเมืองน่านอยู่ แหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง บริหารบ้านเมืองด้วยหลัก
ธรรมมาภิบาล สืบสานวัฒนธรรมประเพณี”

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ประจำปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔

ในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยได้ใช้ข้อมูลจากสภาพความเป็นจริงของพื้นที่ ที่มา
จากสภาพปัญหา และความต้องการของประชาชน ประกอบด้วย นโยบายของรัฐ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนพัฒนา
อำเภอมาบูรณาการเป็นแนวทางในการพัฒนา เพื่อให้ประชาชนมีความเข้มแข็ง และสามารถปรับตัวได้ในโลกแห่ง
การแข่งขันยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลน้อย ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาไว้ ๘ ด้านดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย
ประจำปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔ ประกอบด้วย ๘ ยุทธศาสตร์ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑. พัฒนาระบบสาธารณสุขปึก สาธารณูปการชุมชนเมืองและชนบทอย่างทั่วถึงและเป็นระบบ
๒. พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพระบบเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นให้มี
ประสิทธิภาพได้มาตรฐาน
๓. พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัยในเขตเมืองและชุมชนแบบมี
ส่วนร่วม
๔. ส่งเสริมสนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดและอบายมุขอย่างเป็นระบบครบวงจร
๕. สร้างวินัยประชาชนและความร่วมมือในการดูแลความเป็นระเบียบชุมชนการจราจรและการ
ลดอุบัติเหตุ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานและทั่วถึง
๒. พัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาดปลอดภัย
พัฒนาจังหวัดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเป็น
ศูนย์กลางการพัฒนาด้านต่างๆ อย่างสมดุล
๔. พัฒนาพื้นที่สีเขียวและปรับปรุงภูมิทัศน์ที่สวยงาม เหมาะสม
๕. สนับสนุนชุมชน หน่วยงาน ผู้ประกอบการในการพัฒนาระบบสุขภาพ และรักษาความ
สะอาดของครอบครัว ชุมชน (ถังดักไขมัน บึงประดิษฐ์ ตลาด ทางระบาย การกำจัดของเสีย)

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง ประกอบด้วย ๗ แนวทางการพัฒนา

๑. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในระบบให้ได้มาตรฐานและสนับสนุนให้
ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ
๒. เพิ่มโอกาสทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับประชาชนทุกเพศทุกวัย
อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

๓ พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศและมุ่งสู่กีฬามืออาชีพและการกีฬา/นันทนาการเพื่อออกกำลังกาย

๔ ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาการประกอบอาชีพ/ทักษะฝีมือที่เหมาะสมตรงกับศักยภาพของประชาชน

๕ ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ

๖ เพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์แก่เด็กและเยาวชน กิจกรรมอาสา เพื่อการใช้ทักษะชีวิตที่ดี เห็นคุณค่าตนเองและสังคม

๗ ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในชุมชนท้องถิ่นและยกระดับทักษะประชาชนในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๗ แนวทาง

๑ การบริหารจัดการ อนุรักษ์ ป่าชุมชน เพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน ป่าต้นน้ำลำธาร ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ อย่างยั่งยืน

๒ อนุรักษ์ ป่าชุมชน และเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำลำธารให้เกิดความอุดมสมบูรณ์

๓ พัฒนาพื้นที่แหล่งน้ำธรรมชาติ แหล่งน้ำใต้ดิน และการบริการจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพโดยประชาชนมีส่วนร่วม

๔ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะชุมชน สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย

๕ สร้างสังคมและพลเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๖ ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกโซลาร์ฟาร์ม

๗ พัฒนาด้านแบบกิจกรรม/สาธิต แนวทางการใช้พลังงานทางเลือกใน อปท. ตามศักยภาพสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑ พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้

๒ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคเกษตร

๓ ยกระดับคุณภาพการผลิตพืชอาหารที่ปลอดภัย (Food Safety) และสนับสนุนการเกษตรอินทรีย์เพื่อภาวะสุขภาพ

๔ สนับสนุนการพัฒนาในรูปแบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่เหมาะสมและนวัตกรรมในพื้นที่

๕ ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง ที่สอดคล้องกับพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑ พัฒนาระบบบริการด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพและเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมในระดับปฐมภูมิ

๒ พัฒนาระบบบริการทางสังคมให้มีคุณภาพและเข้าถึงอย่างเท่าเทียม

๓ สนับสนุนการฟื้นฟูแพทย์แผนไทย และแพทย์ทางเลือกตามความเหมาะสมและเชื่อมโยงกับการดูแลสุขภาพ

๔ สนับสนุนการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน(อสม.)และพัฒนารูปแบบการบริการประชาชน

๕ ฝ้าระวัง ป้องกันโรคติดต่อโรคอุบัติใหม่และการเผยแพร่ระบาดในพื้นที่ และพัฒนา ระบบการส่งต่อร่วมกับหน่วยบริการที่มีคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑ เสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม จิตสาธารณะและวัฒนธรรมที่ดงามแก่เด็กและเยาวชน

๒ อนุรักษ์ สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๓ พัฒนาส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้

๔ พัฒนาส่งเสริม การพาณิชย์ การลงทุนและการท่องเที่ยว

๕ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการประกอบอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา

๑ ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่ประชาชน

๒ ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมใหม่ในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนอย่างต่อเนื่อง

๓ พัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรให้เพิ่มขึ้นและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการสร้างเครือข่ายของภาคประชาชน

๕ พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและความโปร่งใส ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินผลกระทบจากการพัฒนาในท้องถิ่น

๒.๓ เป้าประสงค์

องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า ให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีและสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น จึงได้กำหนดเป้าประสงค์เพื่อให้สามารถดำเนินการจัดกิจกรรมต่างๆ บรรลุตามวิสัยทัศน์ที่กำหนด ดังนี้

๑. การพัฒนาระบบสาธารณสุขโรค ป้องกันและบรรเทาสาธารณสุขภัยอันจะเกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สิน

๒. ระบบการคมนาคมขนส่งมีประสิทธิภาพได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน

๓. การจัดการศึกษา กีฬา และนันทนาการ ให้มีประสิทธิภาพ

๔. การพัฒนาแหล่งน้ำ อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

๕. ส่งเสริมอาชีพตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และป้องกันโรคระบาดในพืชและสัตว์

๖. การจัดการด้านสวัสดิการสังคมให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ด้อยโอกาส และทำให้บริการด้านสาธารณสุขอย่างมีประสิทธิภาพ

๗. ส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณี และเพิ่มศักยภาพชุมชนในการพัฒนาอาชีพประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น

๘. การบริหารงานและการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมและความร่วมมือทุกภาคส่วนในการพัฒนาท้องถิ่น

๒.๔ ตัวชี้วัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	ตัวชี้วัด
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน	๑. จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ๒. จำนวนโครงการเกี่ยวกับการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ๓. จำนวนอุบัติเหตุลดลง
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	๑. จำนวนก่อสร้างและปรับปรุงถนน ๒. จำนวนโครงการสร้างร่องระบายน้ำ ๔. จำนวนปริมาณการขยายเขตประปาให้ครบทุกครัวเรือน ๕. จำนวนโครงการก่อสร้างคลองส่งน้ำ ๖. จำนวนโครงการสร้างฝายน้ำล้น ๗. จำนวนปริมาณการขยายเขตไฟฟ้าและไฟฟ้าสาธารณะให้ครบทุกครัวเรือน

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	ตัวชี้วัด
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง	๑. จำนวนโครงการกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนาด้านการศึกษา ๒. จำนวนโครงการในการจัดแข่งขันกีฬา ๓. จำนวนโครงการเพื่อส่งเสริมเยาวชนและด้านสังคมสงเคราะห์ ๔. จำนวนโครงการจัดงานพิธี งานรัฐพิธี และงานวันสำคัญของทางราชการ
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน	๑. จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการกิจกรรมปลูกป่าและพัฒนาคลอง ๒. จำนวนโครงการกิจกรรมรณรงค์การสร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๓. จำนวนจัดกิจกรรมจัดการขยะ
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน	๑. จำนวนโครงการกิจกรรมเพื่อส่งเสริมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ๒. จำนวนโครงการป้องกันโรคระบาดในพืชและสัตว์ ๓. จำนวนชุดสระน้ำเพื่อการเกษตร
ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การสร้างเสริมสุขภาพ	๑. จำนวนโครงการกิจกรรมให้การสนับสนุนเพื่อส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน ๒. จำนวนโครงการป้องกันโรคระบาดต่าง ๆ
ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและ พัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียง	๑. ร้อยละของประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณี ๒. จำนวนของกลุ่มอาชีพหรือผู้เข้าร่วมโครงการอบรมส่งเสริมอาชีพของประชาชน ๓. จำนวนของผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่ได้รับเบี้ยยังชีพ
ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล	๑. ร้อยละความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานในการพัฒนาท้องถิ่น ๒. ร้อยละของรายได้เพิ่มขึ้น ๓. ร้อยละของความพึงพอใจในการทำงานของบุคลากรและการให้บริการ ๔. จำนวนโครงการเพื่อส่งเสริมพัฒนาการบริหารจัดการที่ดี ๕. ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานบุคลากรถูกต้องรวดเร็ว

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	เป้าหมาย
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน	๑. เพื่อป้องกันไม่ให้น้ำท่วมขัง ๒. เพื่อป้องกันและลดจำนวนอุบัติเหตุในชุมชน ๓. เพื่อรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชน
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	๑. เพื่อให้การคมนาคมทางบก สะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย ๒. เพื่อให้ประชาชนมีน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคอย่างเพียงพอ ๓. เพื่อให้ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ครบทุกครัวเรือนและมีไฟฟ้าสาธารณะเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง	๑. เพื่อส่งเสริมด้านการศึกษา ๒. เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ๓. ส่งเสริมศักยภาพเยาวชนและการสังคมสงเคราะห์
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน	๑. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น ปลูกต้นไม้ อนุรักษ์ฟื้นฟูแหล่งน้ำ การบริหารจัดการขยะ
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน	๑. เพื่อส่งเสริมประชาชนให้ดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ๒. เพื่อป้องกันโรคระบาดในพืชและสัตว์
ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การสร้างเสริมสุขภาวะ	๑. เพื่อให้บริการสาธารณสุขแก่ประชาชน ๒. เพื่อป้องกันโรคระบาดต่าง ๆ ในชุมชน
ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักเศรษฐกิจพอเพียง	๑. เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณีให้คงอยู่ ๒. จัดฝึกอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพ ๓. เพื่อส่งเสริมกลุ่มอาชีพภายในตำบล ๔. เพื่อสงเคราะห์ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยติดเชื่อเอ็ดส์และผู้ด้อยโอกาส
ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล	๑. เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการให้บริการประชาชนและการปฏิบัติงาน ๒. พัฒนาอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ในการปฏิบัติงานเพื่อมุ่งสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กรให้พร้อมบริการประชาชน

๒.๖ กลยุทธ์

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	กลยุทธ์
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน	๑. พัฒนาระบบสาธารณูปโภคให้ครบถ้วน ๒. พัฒนา ปรับปรุงทางระบายน้ำ ๓. รณรงค์และตั้งจุดตรวจเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ๔. รณรงค์ป้องกันปัญหายาเสพติด
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	๑. พัฒนา ปรับปรุง และบูรณะถนน
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง	๑. ส่งเสริมสนับสนุนด้านการศึกษา งานพิธีสำคัญและรัฐพิธีต่าง ๆ ๒. ส่งเสริมด้านการกีฬา และนันทนาการ ๓. ส่งเสริมศักยภาพของเยาวชน และกลุ่มสตรี
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน	๑. อนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้อุดมสมบูรณ์ ๒. การจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล มูล ฝอย
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน	๑. ส่งเสริมอาชีพทางการเกษตร และสนับสนุนการปลูกพืชเศรษฐกิจ ๒. การป้องกันโรคระบาดในพืชและสัตว์
ยุทธศาสตร์ที่ 6 การสร้างเสริมสุขภาวะ	๑. ส่งเสริมผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีและผู้ด้อยโอกาส ๒. การให้บริการสาธารณสุขที่รวดเร็ว ๓. การป้องกันโรคระบาดต่าง ๆ ในชุมชน เช่น โรคไข้หวัด
ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลัก เศรษฐกิจพอเพียง	๑. ส่งเสริมวัฒนธรรม และประเพณีให้แก่เยาวชนและประชาชน ๒. การฝึกอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพเสริม ๓. สนับสนุนกลุ่มอาชีพภายในตำบล ๔. ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และติดเชื้อเอชไอวีได้รับการสงเคราะห์
ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล	เพื่อพัฒนาความสามารถในการให้บริการประชาชนและการปฏิบัติงานของพนักงาน เพื่อมุ่งสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กรให้พร้อมบริการประชาชน

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย ซึ่งเดิมเกษตรกรในพื้นที่มีการทำการเกษตรแบบผสมผสานโดยน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจแบบพอเพียงมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันทำให้ในพื้นที่ของ อบต.แวงน้อยมีเกษตรกรที่ประสบผลสำเร็จสามารถเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้และรวมถึงสามารถเป็นเกษตรกรต้นแบบได้ ประกอบกับองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาเอาไว้ว่า “ อบต. แวงน้อยเมืองน่าอยู่ แหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจแบบพอเพียง บริหารบ้านเมืองด้วยหลักธรรมาภิบาล สืบสานวัฒนธรรมประเพณี ”

ดังนั้นเพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงวิสัยทัศน์ในการพัฒนา คณะผู้บริหารได้ให้ความสำคัญในการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดทำโครงการ เช่นโครงการที่มีลักษณะการพัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกร เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและนำไปปรับใช้ และโครงการที่มีลักษณะการส่งเสริมสนับสนุนประชาชนในการทำ การเกษตรผสมผสาน อีกทั้งการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการกักเก็บน้ำไว้ใช้เพื่อทำการเกษตร ของเกษตรกรให้เพียงพอตลอดทั้งปี ด้านการคมนาคม การสัญจรการขนถ่ายผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ตลาด ของเกษตรกรตำบลแวงน้อย สามารถเดินทางได้อย่างสะดวกด้วยมีเส้นทางเชื่อมต่อกับเส้นทางสายเอเชีย สาย ๒๐๖๕ สามารถเดินทางเข้าอำเภอแวงน้อย อำเภอพล หรือการเดินทางระหว่างจังหวัด เช่นจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดนครราชสีมาก็สามารถเดินทางได้อย่างสะดวกเช่นกัน ด้วยศักยภาพในด้านต่างๆขององค์การบริหารส่วน ตำบลแวงน้อย จึงได้กำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อยไว้ดังนี้

ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาองค์ความรู้ ด้านการทำเกษตรแบบผสมผสานและน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาปรับใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน พัฒนาคุณภาพคน คุณภาพผลิตผลทางการเกษตรให้เป็นที่ยอมรับของตลาด และเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้สามารถลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ และสามารถพึ่งตนเองได้อย่างยั่งยืน

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

ในภาพรวมแล้วยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มุ่งพัฒนาตามแนวทางการพัฒนาตามยุทธศาสตร์การพัฒนาทั้ง ๘ ยุทธศาสตร์ไปพร้อมๆกัน ได้แก่

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองและชุมชน
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง
๔. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน
๖. ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมสุขภาวะ
๗. ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๘. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล

๓.การวิเคราะห์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand) และTrend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี เป็นแผนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับงบประมาณรายจ่ายประจำปี โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะใช้แผนเป็นเครื่องมือในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี โดยนำโครงการ/กิจกรรมจากแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีไปจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีองค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย มีภารกิจสำคัญในการปฏิบัติงานเพื่อคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นและการพัฒนาประเทศ โดยส่วนรวม องค์การบริหารส่วนตำบลแวงน้อย จึงมีบทบาทอำนาจหน้าที่อย่างกว้างขวางโดยมีเพียงจะมีหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะพื้นฐานแก่ประชาชนในท้องถิ่นเท่านั้นแต่ยังขยายบทบาทหน้าที่ออกไปรวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิต และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นด้วย และเป็นองค์กรที่เปิดให้ประชาคมท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารและการตรวจสอบการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น ด้วยภารกิจที่มีมากขึ้นจึงมีความจำเป็นในการใช้ทรัพยากรรายได้ ทั้งที่ท้องถิ่นจัดเก็บเอง และรายได้ที่รัฐบาลจัดสรรที่มีอยู่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีความโปร่งใสมากที่สุด การวางแผนถือเป็นกลไกสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว โดยใช้ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องวาง

แผนการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนทั้งในปัจจุบันและอนาคต มีการปฏิบัติตามแผนงานโครงการที่กำหนดให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในเวลาที่กำหนด มาตรการควบคุมติดตาม วัดและประเมินผล โดยการบริหารจัดการตามแผน แผนงาน โครงการนั้น จะต้องเป็นการบริหารจัดการที่ดี มีความโปร่งใส และพร้อมที่จะให้มีการตรวจสอบทั้งโดยหน่วยงานของรัฐและประชาคม ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย ด้วยเทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค)

๑. จุดแข็ง (Strength-S)

- ๑.๑ มีการจัดโครงสร้างภายในมีความเหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจและอำนาจหน้าที่
- ๑.๒ มีการมอบอำนาจหรือมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบที่ชัดเจน
- ๑.๓ ยึดหลักการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล
- ๑.๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปแบบประชาคม
- ๑.๕ พื้นที่เหมาะสมต่อการประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม
- ๑.๖ ประชาชนในพื้นที่ มีการอนุรักษ์ประเพณีและมีการรวมกลุ่มอาชีพ หลายกลุ่ม
- ๑.๗ มีระบบข้อมูลสื่อสารและระบบสารสนเทศเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมสำหรับการใช้งาน การเชื่อมโยงข้อมูลกับเครือข่ายกับกลุ่ม องค์กร สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ สามารถนำระบบข้อมูล มาพัฒนาโครงการ แผนงาน แก้ไขปัญหาให้กับประชาชนในพื้นที่ได้
- ๑.๘ บุคลากรมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในระดับดีได้รับการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพ การปฏิบัติงานในหน้าที่ตามหลักสูตรที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจัดอย่างต่อเนื่องมีแผนอัตรากำลัง บุคลากรที่เหมาะสมกับโครงสร้างและอำนาจหน้าที่
- ๑.๙ การพัฒนาการจัดเก็บรายได้โดยปรับปรุงระบบวิธีการการจัดเก็บภาษีค่าธรรมเนียมต่างๆและการใช้จ่ายเงินงบประมาณเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมาย
- ๑.๑๐ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติหลายสายเหมาะสมกับการทำการเกษตรประชาชนในพื้นที่
- ๑.๑๑ เส้นทางคมนาคมระหว่างหมู่บ้านถึงหมู่บ้าน ถึงอำเภอและถึงจังหวัดอยู่ในสภาพดี มีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๖๕ ผ่านหลายหมู่บ้านในตำบล ซึ่งมีรถประจำทางวิ่งตลอดวัน

๒. จุดอ่อน (Weakness - W)

- ๑ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเกิดการสับสนเนื่องจากขาดความชัดเจนรวมทั้งภารกิจ การถ่ายโอนที่มีเข้ามาสู่ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น
- ๒ มีแหล่งน้ำไม่เพียงพอต่อการอุปโภคและบริโภคของประชาชนเป็นเหตุทำให้เกิดปัญหาภัยแล้ง ทุกปีเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม และที่ดอนสภาพดินเป็นดินเหนียวและดินทรายขาด ความอุดมสมบูรณ์และดินเค็มเป็นบางพื้นที่มีป่าเสื่อมโทรมสภาพโดยทั่วไปแห้งแล้งพื้นที่ทำ การเกษตรไม่ได้ผลเท่าที่ควร
- ๒.๓ การจัดสรรงบประมาณไม่เพียงพอต่อการพัฒนา ไม่ครอบคลุมทุกด้านราคาผลผลิตตกต่ำ ในช่วงฤดูการ รายจ่ายครัวเรือนเพิ่มขึ้น ขณะที่รายได้ลดลง
- ๒.๔ เกษตรกรขาดความรู้และเทคนิคในการสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตเกษตร เยาวชนรุ่นใหม่ไม่สนใจทำ การเกษตร ประชาชนขาดความร่วมมืออย่างจริงจังในการร่วมกันพัฒนาท้องถิ่น

๓. โอกาส (Opportunity - O)

- ๓.๑ นโยบายแก้ไขปัญหาค่าความยากจนของรัฐบาล
- ๓.๒ เทคโนโลยีใหม่ ๆ ช่วยแปรรูปสินค้าและเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร
- ๓.๓ นโยบายของรัฐให้การสนับสนุน SMEs
- ๓.๔ องค์กรเอกชนให้ความร่วมมือในการพัฒนา
- ๓.๕ นโยบายเศรษฐกิจพอเพียง
- ๓.๖ นโยบายแก้ไขปัญหาค่าความยากจนของรัฐบาล

๔. อุปสรรค (Threat - T)

๔.๑ กฎหมายระเบียบข้อบังคับขาดความยืดหยุ่น หรือไม่เหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจห้วงระยะเวลาในการจัดสรรและการเบิกจ่ายงบประมาณของรัฐบาลมีความไม่แน่นอน

๔.๒ การดำเนินงานตามนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับปัญหาในพื้นที่และความต้องการของประชาชนมีมาก แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ครบถ้วนเนื่องจากจำกัดด้วยอำนาจหน้าที่และจำนวนของงบประมาณที่จำกัด

๔.๓ เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว นำไปสู่ปัญหาทางสังคมเนื่องจากประชาชนไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

๔.๔ การเกิดภัยธรรมชาติซ้ำซากอยู่เป็นประจำทุกปี เช่น ภัยแล้ง น้ำท่วม สภาพดินฟ้าอากาศไม่เอื้ออำนวยส่งผลกระทบต่อผลผลิตทางการเกษตร

๔.๕ ขาดการลงทุนภาคเกษตรอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา จากสถานการณ์ในปัจจุบัน สามารถวิเคราะห์สรุปปัญหาและอุปสรรคในพัฒนา และวิเคราะห์ศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน และปัจจัยที่เป็นโอกาสหรืออุปสรรคในการพัฒนา อนาคต.ทำนางแนว ตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้

๑. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

๑.๑ ราคาผลผลิตตกต่ำ ไม่แน่นอน (ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง)

๑.๒ ปัจจัยการผลิตราคาสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงในการสูบน้ำเข้าพื้นที่การเกษตร ค่าแรงสูงขึ้น

๑.๓ ขาดฐานข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจในการพัฒนา ขาดการวิเคราะห์ ขาดการวางแผนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างจริงจัง

๑.๔ ค่านิยมทางสังคม ใช้ของฟุ่มเฟือย นิยมความสะดวกสบาย

๑.๕ ขาดอาชีพเสริมตามสภาพ ห้วงระยะเวลา ฤดูกาล กลุ่มสนใจ กลุ่มอายุ

๑.๖ เกษตรกรขาดความรู้ด้านวิชาการสมัยใหม่

๒. ปัญหาด้านสังคม

๒.๑ ปัญหาการพนันในพื้นที่ เช่น งานศพ ฯลฯ

๒.๒ ชุมชนขาดความเข้าใจที่จะร่วมมือกันพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งพึ่งตนเองได้

๒.๓ ปัญหาเด็กขาดผู้ดูแล ผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส ไร้ที่พึ่ง

๒.๔ ปัญหาการควบคุมแรงงานนอกพื้นที่ที่เข้ามาทำงานในชุมชน/หมู่บ้าน

๒.๕ ปัญหาครอบครัว

๓. ปัญหาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

๓.๑ นักเรียนในพื้นที่มีน้อย

๓.๒ สื่อการเรียนการสอนเพื่อการศึกษาไม่เพียงพอและทันสมัย

๓.๓ ชุมชนขาดการกระตุ้น ส่งเสริม สนับสนุน ให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านศาสนา วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น

๓.๔ คุณภาพการศึกษายังไม่เท่าเทียมกับในเมือง

๓.๕ ขาดแคลนบุคลากรทางการศึกษา (ด้านภาษาต่างประเทศ)

๔. ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- ๔.๑ ถนนเชื่อมภายในหมู่บ้าน ระหว่างหมู่บ้านคับแคบทำให้การสัญจรไม่สะดวก ไม่ปลอดภัย
- ๔.๒ ท่อหรือร่องระบายน้ำไม่เพียงพอ บางแห่งชำรุดเสียหายและไม่ปลอดภัยต่อชีวิตและ

ทรัพย์สิน

- ๔.๓ ไฟฟ้าเพื่อการเกษตรไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง
- ๔.๔ ขาดสัญญาณเตือน หรือไฟจราจรบริเวณทางแยก ทางร่วม ทำให้เกิดอันตราย
- ๔.๕ ขาดป้ายเตือนการจราจร ป้ายบอกทาง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง
- ๔.๖ การคมนาคมไม่สะดวก โดยเฉพาะถนนที่เชื่อมระหว่างตำบล
- ๔.๗ ไฟส่องสว่างบริเวณจุดเสี่ยงไม่เพียงพอ

๕. ปัญหาด้านแหล่งน้ำ

- ๕.๑ ขาดแคลนแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรโดยเฉพาะในฤดูแล้ง
- ๕.๒ ขาดการบริหารจัดการแหล่งน้ำที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

๖. ปัญหาด้านสาธารณสุขและการอนามัย

๖.๑ ประชาชนบางส่วนขาดความตระหนักถึงความสำคัญในการดูแลสุขภาพอนามัยและ
โภชนาการที่ถูกต้องด้วยตนเอง

- ๖.๒ ปัญหาการระบาดของไข้เลือดออก
- ๖.๓ ปัญหาโรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง
- ๖.๔ ปัญหาโรคอ้วน วัณโรค มะเร็ง
- ๖.๕ ขาดแกนนำการออกกำลังกาย
- ๖.๖ ขาดการรณรงค์ส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง
- ๖.๗ การบริโภค เหล้า บุหรี่

๗. ปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ๗.๑ การกำจัดขยะมูลฝอยไม่ถูกหลักสุขาภิบาล ไม่มีแหล่งกำจัดขยะ
- ๗.๒ ปัญหาการกำจัดวัชพืช ข้างถนนไหล่ทาง

๘. ปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- ๘.๑ ปัญหายาเสพติดที่ต้องอาศัยการดูแลอย่างต่อเนื่อง
- ๘.๒ ปัญหาการทะเลาะวิวาทในงานประเพณีต่าง ๆ
- ๘.๓ ปัญหาอุบัติเหตุจากการจราจร
- ๘.๔ ปัญหาลักเล็กขโมยน้อย หลอกหลวง อาชญากรรม

๙. ปัญหาด้านการเมือง การบริหาร

- ๙.๑ ขาดแคลนอุปกรณ์เครื่องมือที่ทันสมัยในการปฏิบัติงานของท้องถิ่น
- ๙.๒ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญเฉพาะด้าน เช่น งานด้านสาธารณสุข เกษตร
- ๙.๓ บุคลากรท้องถิ่นขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการบริหารจัดการและการพัฒนาท้องถิ่น
- ๙.๔ การมีส่วนร่วมของจำนวนประชาชนในการดำเนินงานท้องถิ่นมีน้อยและยังอยู่เฉพาะ
- ๙.๕ ประชาชนขาดการร่วมติดตาม ตรวจสอบ การทำงานของท้องถิ่น

อย่างยั่งยืน

กลุ่มแกนนำ

ส่วนที่ ๓

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

ส่วนที่ ๓

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	การพัฒนาเมืองและชุมชน	๑. บริหารทั่วไป ๒. บริการชุมชนและสังคม	- รักษาความสงบภายใน - สาธารณสุข - เคหะและชุมชน	- สำนักปลัด - สำนักปลัด - กองช่าง	
๒	พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	๒. บริการชุมชนและสังคม	- เคหะและชุมชน	- กองช่าง	
๓	พัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง	๑. บริหารทั่วไป ๒. บริการชุมชนและสังคม	- บริหารงานทั่วไป - การศึกษา - สังคมสงเคราะห์ - เคหะและชุมชน - สร้างความเข้มแข็งของชุมชน - การศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	- สำนักปลัด - กองการศึกษา ๑ - กองการศึกษา ๑ - สำนักปลัด - กองการศึกษา ๑	- กองช่าง
๔	การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน	๒. บริการชุมชนและสังคม ๓. การเศรษฐกิจ	-เคหะและชุมชน -การเกษตร	- กองช่าง - สำนักปลัด - กองส่งเสริมการเกษตร	
๕	พัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน	๓. การเศรษฐกิจ	- แผนงานการเกษตร	- กองส่งเสริมการเกษตร	
๖	การสร้างเสริมสุขภาพ	๒. บริการชุมชนและสังคม ๔. การดำเนินงานอื่น	- สาธารณสุข - สังคมสงเคราะห์ - สร้างความเข้มแข็งของชุมชน - งบกลาง	- สำนักปลัด - สำนักปลัด - สำนักปลัด - สำนักปลัด	

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๗	การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	๒.บริการชุมชนและสังคม	- การศึกษา - สร้างความเข้มแข็งของชุมชน - การศาสนาวัฒนธรรมและนันทนาการ - งบกลาง	- กองการศึกษา ๓ - สำนักปลัด - กองการศึกษา ๓ - สำนักปลัด	- กองส่งเสริมการเกษตร
๘	การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล	๑. บริหารทั่วไป ๒. บริการชุมชนและสังคม	- บริหารงานทั่วไป - การศึกษา -เคหะและชุมชน - สร้างความเข้มแข็งของชุมชน	- สำนักปลัด - กองการศึกษา ๓ - กองคลัง - สำนักปลัด - กองช่าง - สำนักปลัด - กองส่งเสริมการเกษตร	- กองช่าง
รวม ๘ ยุทธศาสตร์		๔ ด้าน	๑๐ แผนงาน	๕ ส่วนราชการ	

ส่วนที่ ๔

การติดตามและประเมินผล

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๖๑) ข้อ ๑๒ และในการประเมินแผนนั้นจะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์ เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจกตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๓/ว ๒๕๓๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นแบบที่กำหนดให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น ดำเนินการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ประกาศใช้งบประมาณรายจ่าย มีรายละเอียด ดังนี้

๔.๑ การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

แนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
๑. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๒๐
๒. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	๒๐
๓. ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย	๖๐
๓.๑ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(๑๐)
๓.๒ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	(๑๐)
๓.๓ ยุทธศาสตร์จังหวัด	(๑๐)
๓.๔ วิสัยทัศน์	(๕)
๓.๕ กลยุทธ์	(๕)
๓.๖ เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	(๕)
๓.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์	(๕)
๓.๘ แผนงาน	(๕)
๓.๙ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	(๕)
รวมคะแนน	๑๐๐

แนวทางเบื้องต้นในการให้คะแนนแนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๑. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ควรประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ ๑. ข้อมูลเกี่ยวกับด้านกายภาพ เช่น ที่ตั้งของหมู่บ้าน/ชุมชน/ตำบล ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะของดิน ลักษณะของแหล่งน้ำ ลักษณะของไม้/ป่าไม้ ฯลฯ ด้านการเมือง/การปกครอง เช่น เขตการปกครอง การเลือกตั้ง ฯ	๒๐ (๓)	
	๒. ข้อมูลเกี่ยวกับด้านการเมือง/การปกครอง เช่น เขตการปกครอง การเลือกตั้ง ฯลฯ ประชากร เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากรและช่วงอายุและจำนวนประชากร ฯลฯ	(๒)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
<p>๑. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>	<p>๓. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทางสังคม เช่น การศึกษา สาธารณสุข อาชญากรรม ยาเสพติด การสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ</p>	(๒)	
	<p>๔. ข้อมูลเกี่ยวกับระบบบริการพื้นฐาน เช่น การคมนาคมขนส่ง การไฟฟ้า การประปา โทรศัพท์ ฯลฯ</p>	(๒)	
	<p>๕. ข้อมูลเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจ เช่น การเกษตร การประมง การปศุสัตว์ การบริการการท่องเที่ยว อุตสาหกรรม การพาณิชย์/กลุ่มอาชีพ แรงงาน ฯลฯ และเศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)</p>	(๒)	
	<p>๖. ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม เช่น การนับถือศาสนา ประเพณีและงานประจำปี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น สินค้าพื้นเมือง และของที่ระลึก ฯลฯ และอื่น ๆ</p>	(๒)	
	<p>๗. ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำ ป่าไม้ ภูเขา คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ</p>	(๒)	
	<p>๘. การสำรวจและจัดเก็บข้อมูลเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นหรือข้อมูล จปฐ.</p>	(๒)	
	<p>๙. การประชุมประชาคมท้องถิ่น รูปแบบ วิธีการ และการดำเนินการประชุมประชาคมท้องถิ่น โดยใช้กระบวนการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ครอบคลุม ตรวจสอบ ร่วมรับประโยชน์ ร่วมแก้ปัญหา ปรีกหาหรือ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อแก้ไขปัญหาสำหรับการพัฒนาท้องถิ่นตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>	(๓)	
<p>๒. การวิเคราะห์สภาพการณ์และศักยภาพ</p>	<p>ควรประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้</p> <p>๑. การวิเคราะห์ที่ครอบคลุมความเชื่อมโยงความสอดคล้องยุทธศาสตร์จังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น รวมถึงความเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและThailand ๔.๐</p>	<p>๒๐ (๕)</p>	
	<p>๒. การวิเคราะห์การใช้ผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะและการบังคับใช้ ผลของการบังคับใช้สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นต่อการพัฒนาท้องถิ่น</p>	(๓)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๒. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ (ต่อ)	๓. การวิเคราะห์ทางสังคม เช่น ด้านแรงงาน การศึกษา สาธารณสุข ความยากจน อาชญากรรม ปัญหายาเสพติด เทคโนโลยี จารีตประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น	(๓)	
	๔. การวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ ข้อมูลรายรายได้ครัวเรือน การส่งเสริมอาชีพ กลุ่มอาชีพ กลุ่มทางสังคม การพัฒนาอาชีพและกลุ่มต่าง ๆ สภาพทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ทั่วไป เป็นต้น	(๓)	
	๕. การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม พื้นที่สีเขียว ธรรมชาติต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ กระบวนการหรือสิ่งที่เกิดขึ้น การประดิษฐ์ที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา	(๓)	
	๖. ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตของท้องถิ่น ด้วยเทคนิค SWOT Analysis ที่อาจส่งผลต่อการดำเนินงาน ได้แก่ S-Strength (จุดแข็ง) W-Weakness (จุดอ่อน) O-Opportunity (โอกาส) และ T-Threat (อุปสรรค)	(๓)	
๓. ยุทธศาสตร์ ๓.๑ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ควรประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ประเด็นปัญหาการพัฒนาและแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเชื่อมโยงหลักประชารัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ และThailand ๔.๐	๖๐ (๑๐)	
๓.๒ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น และยุทธศาสตร์จังหวัด และเชื่อมโยงหลักประชารัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ และThailand ๔.๐	(๑๐)	
๓.๓ ยุทธศาสตร์จังหวัด	สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน นโยบาย/ยุทธศาสตร์คสช. และนโยบายรัฐ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี และThailand ๔.๐	(๑๐)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๓. ยุทธศาสตร์ (ต่อ) ๓.๔ วิสัยทัศน์	วิสัยทัศน์ ซึ่งมีลักษณะแสดงสถานภาพที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องการจะเป็นหรือบรรลุถึงอนาคตอย่างชัดเจน สอดคล้องกับโอกาสและศักยภาพที่เป็นลักษณะเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสัมพันธ์กับโครงการพัฒนาท้องถิ่น	(๕)	
๓.๕ กลยุทธ์	แสดงให้เห็นช่องทาง วิธีการ ภารกิจหรือสิ่งที่ต้องทำตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ หรือแสดงให้เห็นถึงความชัดเจนในสิ่งที่จะดำเนินการให้บรรลุวิสัยทัศน์นั้น	(๕)	
๓.๖ เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์มีความสอดคล้องและสนับสนุนต่อกลยุทธ์ที่จะเกิดขึ้น มุ่งหมายสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชัดเจน	(๕)	
๓.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning)	ความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเกิดจากศักยภาพของพื้นที่จริง ที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จทางยุทธศาสตร์	(๕)	
๓.๘ แผนงาน	แผนงานหรือจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคต กำหนดจุดมุ่งหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือแผนงานที่เกิดจากเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ จุดยืนทางยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความชัดเจน นำไปสู่การจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี โดยระบุแผนงานและความเชื่อมโยงดังกล่าว	(๕)	
๓.๙ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	ความเชื่อมโยงองค์รวมที่นำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นที่เกิดผลผลิต/โครงการจากแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดและยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(๕)	
รวมคะแนน		๑๐๐	

๔.๒ การติดตามและประเมินผลโครงการ

แนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการเพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
๑. การสรุปสถานการณ์การพัฒนา	๑๐
๒. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ	๑๐
๓. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีไปปฏิบัติเชิงคุณภาพ	๑๐
๔. แผนงานและยุทธศาสตร์การพัฒนา	๑๐
๕. โครงการพัฒนา ประกอบด้วย	๖๐
๕.๑ ความชัดเจนของชื่อโครงการ	(๕)
๕.๒ กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	(๕)
๕.๓ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	(๕)
๕.๔ โครงการมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	(๕)
๕.๕ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	(๕)
๕.๖ โครงการมีความสอดคล้องกับ Thailand ๔.๐	(๕)
๕.๗ โครงการสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	(๕)
๕.๘ โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักปรัชญา	(๕)
๕.๙ งบประมาณ มีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	(๕)
๕.๑๐ มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	(๕)
๕.๑๑ มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ	(๕)
๕.๑๒ ผลที่คาดว่าจะได้รับ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	(๕)
รวมคะแนน	๑๐๐

แนวทางเบื้องต้นในการให้คะแนนแนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการเพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๑. การสรุปสถานการณ์การพัฒนา	เป็นการวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis/Global Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วยวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม)	๑๐	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
<p>๒. การประเมินผลการนำ แผนพัฒนาท้องถิ่นไป ปฏิบัติในเชิงปริมาณ</p>	<p>๑. การควบคุมที่มีการใช้ตัวเลขต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ได้ผลในเชิงปริมาณ เช่น การจัดจำนวนโครงการ กิจกรรม งานต่าง ๆ ก็คือผลผลิตนั่นเองว่าเป็นไปตามที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้หรือไม่ จำนวนที่ดำเนินการจริงตามที่ได้กำหนดไว้เท่าไร จำนวนที่ไม่สามารถดำเนินการได้มีจำนวนเท่าไรสามารถอธิบายได้ตามหลักประสิทธิภาพ (Efficiency) ของการพัฒนาท้องถิ่นตามอำนาจหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้</p> <p>๒. วิเคราะห์ผลกระทบ/สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการที่ดำเนินการในเชิงปริมาณ (Quantitative)</p>	๑๐	
<p>๓. การประเมินผลการนำ แผนพัฒนาท้องถิ่นไป ปฏิบัติในเชิงคุณภาพ</p>	<p>๑. การประเมินประสิทธิภาพของแผนพัฒนาในเชิงคุณภาพ คือ การนำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อวัดว่าภารกิจ โครงการ กิจกรรม งานต่าง ๆ ที่ดำเนินการในพื้นที่นั้น ๆ ตรงต่อความต้องการของประชาชนหรือไม่และเป็นไปตามอำนาจหน้าที่หรือไม่ ประชาชนพึงพอใจหรือไม่ สิ่งของ วัสดุ ครุภัณฑ์ การดำเนินการต่าง ๆ มีสภาพหรือลักษณะถูกต้อง คงทน ถาวร สามารถใช้การได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ ซึ่งเป็นไปตามหลักประสิทธิภาพ (Effectiveness) ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงาน</p> <p>๒. วิเคราะห์ผลกระทบ/สิ่งที่กระทบ (Impact) โครงการที่ดำเนินการในเชิงคุณภาพ (Qualitative)</p>	๑๐	
<p>๔. แผนงานและยุทธศาสตร์การ พัฒนา</p>	<p>๑. วิเคราะห์แผนงาน งาน ที่เกิดจากด้านต่าง ๆ มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในมิติต่าง ๆ จนนำไปสู่การจัดทำโครงการพัฒนาท้องถิ่นโดยใช้ SWOT Analysis / Demand (Demand Analysis/Global Demand /Trend หรือหลักการบูรณาการ (Integration) กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีพื้นที่ติดต่อกัน</p> <p>๒. วิเคราะห์แผนงาน งาน ที่เกิดจากด้านต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาความยากจน หลัก ประชากรรัฐ</p>	๑๐	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕. โครงการพัฒนา ๕.๑ ความชัดเจนของชื่อโครงการ	ควรประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์สนองต่อแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและดำเนินการเพื่อให้การพัฒนาบรรลุตามวิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ ชื่อโครงการมีความชัดเจน มุ่งไปเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อ่านแล้วเข้าใจได้ว่าจะพัฒนาอะไรในอนาคต	๖๐ (๕)	
๕.๒ กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	มีวัตถุประสงค์ชัดเจน (Clear objective) โครงการต้องกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับความเป็นมาของโครงการ สอดคล้องกับหลักการและเหตุผลวิธีการดำเนินงานต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีความเป็นไปได้ชัดเจน มีลักษณะเฉพาะเจาะจง	(๕)	
๕.๓ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	สภาพที่ยากให้เกิดขึ้นในอนาคตเป็นทิศทางที่ต้องไปให้ถึงเป้าหมายต้องชัดเจน สามารถระบุจำนวนเท่าไร กลุ่มเป้าหมายคืออะไร มีผลผลิตอย่างไร กลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ดำเนินงาน และระยะเวลาดำเนินงานอธิบายให้ชัดเจนว่าโครงการนี้จะทำที่ไหน เริ่มต้นในช่วงใดและจบลงเมื่อไร ใครคือกลุ่มเป้าหมายของโครงการ หากกลุ่มเป้าหมายมีหลายกลุ่มให้บอกชัดเจนไปว่าใครคือกลุ่มเป้าหมายรอง	(๕)	
๕.๔ โครงการมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ ๒๐ ปี	โครงการสอดคล้องกับ (๑) ความมั่นคง (๒) การสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) การสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (๖) การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้เกิดความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน	(๕)	
๕.๕ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	โครงการมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ โดย (๑) ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (๒) ยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา (๓) ยึดวิสัยทัศน์ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (๔) ยึดอนาคตประเทศไทย ๒๕๗๙ (๕) ยึดหลักการนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจังใน ๕ ปีที่ต่อยอดไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่เป็น	(๕)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
<p>๕. โครงการพัฒนา</p> <p>๕.๕ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ต่อ)</p>	<p>เป้าหมายระยะยาว ภายใต้แนวทางการพัฒนา (๑) การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง (๒) การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ (๓) การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม (๔) การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง (๕) การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (๖) การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ</p>		
<p>๕.๖ โครงการมีความสอดคล้องกับ Thailand ๔.๐</p>	<p>โครงการมีลักษณะหรือสอดคล้องกับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ Value-Based Economy หรือเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ทำน้อย ได้มาก เช่น (๑) เปลี่ยนจากการผลิตสินค้า โภคภัณฑ์ ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม (๒) เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรม ไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (๓) เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้า ไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น รวมถึงโครงการที่เติมเต็มด้วยวิทยาการ ความคิด สร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัยและพัฒนาแล้วต่อยอดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ เช่น ด้านเกษตรเทคโนโลยีชีวภาพ สาธารณสุข วัฒนธรรม ฯลฯ</p>	(๕)	
<p>๕.๗ โครงการสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด</p>	<p>โครงการพัฒนาท้องถิ่นมีความสอดคล้องกับห้วงระยะเวลาของแผนพัฒนาจังหวัดที่ได้กำหนดขึ้น เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นเสมือนหนึ่งการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัด ซึ่งไม่สามารถแยกส่วนใดส่วนหนึ่งออกจากกันได้ นอกจากนี้โครงการพัฒนาท้องถิ่นต้องเป็นโครงการเชื่อมต่อหรือเดินทางไปด้วยกันกับยุทธศาสตร์จังหวัดที่ได้กำหนดขึ้นที่เป็นปัจจุบัน</p>	(๕)	
<p>๕.๘ โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักประชารัฐ</p>	<p>เป็นโครงการที่ดำเนินการภายใต้พื้นฐานความพอเพียงที่ประชาชนดำเนินการเองหรือร่วมดำเนินการ เป็นโครงการต่อยอดและขยายได้เป็นโครงการที่ประชาชนต้องการเพื่อให้เกิดความยั่งยืน</p>	(๕)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
<p>๕. โครงการพัฒนา</p> <p>๕.๘ โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักประชารัฐ (ต่อ)</p>	<p>ซึ่งมีลักษณะที่จะให้ท้องถิ่นมีความมั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นท้องถิ่นที่พัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง</p>		
<p>๕.๙ งบประมาณมีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)</p>	<p>งบประมาณโครงการพัฒนาจะต้องคำนึงถึงหลักสำคัญ ๕ ประการในการจัดทำโครงการ ได้แก่ (๑) ความประหยัด (Economy) (๒) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) (๓) ความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) (๔) ความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาท้องถิ่นนำไปสู่ความยุติธรรม (Equity) (๕) ความโปร่งใส (Transparency)</p>	(๕)	
<p>๕.๑๐ มีการประมาณราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ</p>	<p>การประมาณการราคาเพื่อการพัฒนาต้องให้สอดคล้องกับโครงการถูกต้องตามหลักวิชาการช่างหลักของราคากลาง ราคากลางท้องถิ่น มีความโปร่งใสในการกำหนดราคาและตรวจสอบได้ในเชิงประจักษ์</p>	(๕)	
<p>๕.๑๑ มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลที่คาดว่าจะได้รับ</p>	<p>มีการกำหนดดัชนีชี้วัดผลงาน (Key Performance Indicator : KPI) ที่สามารถวัดได้ (measurable) ใช้บอกประสิทธิผล (effectiveness) ใช้บอกประสิทธิภาพ (efficiency) ได้ เช่น การกำหนดความพึงพอใจ การกำหนดร้อยละ การกำหนดอันเกิดจากผลของวัตถุประสงค์ที่เกิดสิ่งที่ได้รับ (การคาดการณ์ คาดว่าจะได้รับ)</p>	(๕)	
<p>๕.๑๒ ผลที่คาดว่าจะได้รับสอดคล้องกับวัตถุประสงค์</p>	<p>ผลที่ได้รับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริงจากการดำเนินการตามโครงการพัฒนาซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การได้ผลหรือผลที่เกิดขึ้นจะต้องเท่ากับวัตถุประสงค์หรือมากกว่าวัตถุประสงค์ ซึ่งการเขียนวัตถุประสงค์ควรคำนึงถึง (๑) มีความเป็นไปได้และมีความเฉพาะเจาะจง ในการดำเนินงานตามโครงการ (๒) วัดและประเมินผลระดับของความสำเร็จได้ (๓) ระบุสิ่งที่ต้องการดำเนินงานอย่างชัดเจนและเฉพาะเจาะจงมากที่สุดและสามารถปฏิบัติได้ (๔) เป็นเหตุเป็นผล สอดคล้องกับความเป็นจริง (๕) ส่งผลต่อการบ่งบอกต่อเวลาได้</p>	(๕)	
รวมคะแนน		๑๐๐	

๔.๓ สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๔.๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย ได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินผลพัฒนาตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๑๒ (๓) โดยให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผน รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าว และต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งภายในเดือนธันวาคมของทุกปี

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลในเชิงปริมาณ มีดังนี้

แบบที่ ๑ การกำกับจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๒ แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๓/๑ แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์

แบบประเมินคุณภาพของแผนพัฒนา

(แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๐๗๐๓ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนสามปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อ ๗ การวัดคุณภาพของแผนพัฒนาท้องถิ่น ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๔๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น)

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบ e-plan (www.dla.go.th)

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การวัดผลเชิงคุณภาพ องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อย ใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงน้อยในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

๔.๔ ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่อนาคต

๑. เกิดการพัฒนาพัฒนาที่ล่าช้า เพราะการดำเนินงานต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน สลับซับซ้อน
๒. ประชาชนอาจเกิดความเบื่อหน่ายกับกระบวนการจัดทำแผนที่มีความยุ่งยากมากขึ้น
๓. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้

๔.๔.๒ ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่น
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) องค์การบริหารส่วนตำบลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่